

13

เสี่ยวเฉียวเห็นสวีฮุ่ยหนีบอกข่าวชนะศึกของเว่ยเซ่าจบก็นองมา
ที่นางพร้อมเผยแพร่ยิ้มแห่งความปลาบปลื้ม

"วิเศษเหลือเกินเจ้าคะ หวังว่าท่านพี่จะกลับจวนมาในเร็ววัน"

เสี่ยวเฉียวเอ่ยตอบ

สวีฮุ่ยหนียิ้มผงกศีรษะ

จู่ซื่อมองดูเสี่ยวเฉียว รอยยิ้มที่เปื้อนใบหน้าค่อยๆ แปรเปลี่ยน
เป็นแข็งทื่อ

ถ้อยคำที่แสนจะเรียบง่ายประโยคนี้นางกลับสะกิดถูกปม
ในกำบังหัวใจของจู่ซื่ออีกครา

ยามที่หญิงสกุลเฉียวเพิ่งมาถึงจวนสกุลเว่ยใหม่ๆ จู่ซื่อนึกว่า
บุตรชายจะเคียดแค้นชิงชังนางเช่นเดียวกับตนเสียอีก ไม่คิดเลยว่า
บุตรชายไม่เพียงอยู่ร่วมห้องกับนาง มีหน้าซ้ำยังปกป้องนางมากทีเดียว

ตนเป็นมารดาของเขา ทั้งเป็นผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูบุตรชายผู้นี้มา
แม้ในตัวเขามีหลายสิ่งที่คุณมองไม่กระจ่างและขบไม่แตก ทว่าบุตรชาย
ชมชอบบ่สิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือไม่ มารดาผู้นี้ยังสามารถมองออก

บุตรชายยึดครองเมืองจันทบูรได้อย่างราบรื่น ไม่ช้าก็กลับจวน
มาแล้ว นี่ย่อมเป็นเรื่องที่ดีใหญ่หลวง แต่พอนึกว่าเขากลับมาเมื่อไร
คงถูกหญิงสกุลเฉียวนั้นสบช่องสอดแทรกเข้ามาอีก แม้บุตรชายเพียงถูก
เนื้อหนังมังสาของนางมอมเมาทำให้ลุ่มหลง เห็นนางเป็นเพียงของเล่นชิ้นหนึ่ง
เท่านั้น กระนั้นในหัวใจของตนก็ยังคล้ายถูกเหล็กแหลมเจาะทะลวงเข้ามา
ไม่หยุดยั้ง

อันที่จริงแล้วสำหรับจู่ซือ นอกจากเจ้จู่ผู้เป็นหลานสาว ใต้หล้านี้
ก็ไม่มีสตรีอื่นใดที่ควรค่าพอจะเป็นภรรยาของบุตรชายตนอีก

นอกจากเจ้จู่แล้ว สตรีอื่นไม่ว่าคนใดล้วนเป็นพวกที่คิดหมายจะ
ฉกชิงบุตรชายไปจากตนทั้งสิ้น

นับประสาอะไรกับหญิงสกุลเฉียวนางนี้ที่มาจากตระกูลศัตรูด้วยซ้ำ
จู่ซือใช้แววดาคมกริบจ้องดวงหน้าเปื้อนยิ้มของเสี่ยวเฉียว
จนเหม่อลอยไปเล็กน้อย

"ยายังได้รับข่าวอีกเรื่องหนึ่งด้วยนะ" สวีฮุ่ยฮินยิ้มกล่าวต่อ "อีก
ไม่กี่วันจะมีคนในจวนสกุลเฉียวของเจ้ามาที่นี่ หนึ่งในนั้นก็คือน้องชาย
ของเจ้าเอง"

เซวียไท่ถอนทัพกลางสมรภูมิ มณฑลเหยียนโจวโชคดีรอดพ้น
คราวเคราะห์ไปอีกหน พวกจางผู้จึงเสนอแผนต่อเสี่ยวเยวีย ให้เขา
ฉวยโอกาสนี้ส่งทูตไปยังเมืองอวิ๋นหยาง ประการแรกเพื่อแสดงความ

ขอบคุณ ประการที่สองเพื่อถือโอกาสกระชับความสัมพันธ์ของสองสกุล
ไปในตัว เจียวเว่ยเหินพ้องอย่างยิ่งจึงรีบคัดเลือกทูตโดยไม่รอช้า

เจียวฉือพอได้ยินข่าวก็ขอเดินทางไปด้วย เจียวผิงรู้ว่าบุตรชาย
คงคิดถึงเสี่ยวเจียว ตัวเขาเองก็คิดว่าในเมื่อบุตรสาวแต่งงานเข้าสู่สกุลเว่ย
ไปแล้ว ไม่ว่าจะเมื่อก่อนตนจะไม่เต็มใจเพียงใด ถึงอย่างไรเรื่องราว
ก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้อีกแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นปัญหาร้ายแรงของเหยียนโจว
ในครั้งนี้เว่ยเซาก็ออกแรงช่วยมหาศาล หากสามารถให้โอกาสนี้ฟื้นฟู
ความสัมพันธ์ได้จริงก็นับว่าโชคเข้าข้าง ได้ลาภจากคราวเคราะห์
ดังนั้นเจียวผิงจึงมิได้ยั้ง เพียงกำขันบุตรชายหลายประโยคเมื่อใกล้
ออกเดินทาง

เจียวฉือรับปากหนักแน่น เมื่อถึงวันเดินทางก็ติดตามคณะทูต
นำของกำนัลล้ำค่าเคลื่อนขบวนออกไป ยามนี้อยู่ระหว่างทางที่มุ่งหน้า
สู่เมืองอวิหยางแล้ว

น้องชายกำลังจะมาเยี่ยมเยียนนางถึงที่นี่?!

ข่าวนี้ทำให้เสี่ยวเจียวเบิกบานใจเป็นล้นพ้น

มาอยู่โยวโจวได้เกือบครึ่งปีแล้ว ในใจเสี่ยวเจียวจึงคิดถึงคนทางบ้าน
ยิ่งนัก อีกทั้งยังหวังพะวงถึงต้าเจียวกับปี่จื้อที่บัดนี้ไม่รู้ไปอยู่แห่งหนใด
เมื่อแรกตอนที่ส่งพวกเขาจากไป ต้าเจียวเคยรับปากว่าวันหน้าหากบักหลัก
มั่นคงแล้ว ถ้ามีโอกาสจะส่งจดหมายมาหานาง เสี่ยวเจียวจึงตั้งตารอ
จดหมายของพวกเขาามาตลอด

ยิ่งไปกว่านั้น ยามนี้นางยังมีวาจาอื่นใคร่จะบอกกล่าวต่อบิดาด้วย
เดิมที่ตั้งใจจะเขียนจดหมายส่งไปอยู่แล้ว ในเมื่อน้องชายกำลังจะมาเยือน

ก็ให้เขานำจดหมายกลับไปให้พ่อดี

เงามีแต่เมล็ดเล็กๆ ที่ฝากไว้ในใจนางระหว่างการไปเยือนแคว้นจางซาน ถูกข่าวดีที่ไม่คาดฝันนี้ขับไล่ไปหมดสิ้น ทุกวันสาวน้อยมุ่งมั่นหวังให้เวลาผ่านไปโดยไว นางจะได้พบหน้าเฉียวฉือผู้เป็นน้องชายเร็วขึ้น

ครึ่งเดือนต่อมายามที่กลุ่มของเฉียวฉือยังไม่ถึงนั้น เว่ยเซ่า ก็เดินทางกลับมาถึงก่อน

ชัยชนะที่เมืองจิ้นหยางทำให้ขุมกำลังทางทหารของเว่ยเซ่าเพิ่มขึ้น มาอย่างรวดเร็ว กองทัพขยายตัวถึงสามแสนนาย นอกจากพลทหารหนึ่งแสนที่รั้งอยู่รักษาการณ์ที่เมืองจิ้นหยาง กับส่วนที่เหลือซึ่งแบ่งไปประจำการยังเมืองพันหยางและเมืองชินตูแล้ว ก็ยังมีไพร่พลอีกหนึ่งแสนนายที่ติดตามเขากลับมาถึงเมืองอวิ๋หยาง

วันนั้นในเมืองอวิ๋หยางไม่ต่างจากช่วงเวลาฉลองเทศกาล ประตุมืองเปิดอ้ากว้าง ราษฎรเรียงรายสองข้างทางเพื่อต้อนรับการกลับมาของท่านไหว

กำลังหลักของกองทัพรั้งอยู่ในค่ายนอกประตูเมืองทั้งสี่ทิศ เว่ยเซ่า นำพาองครักษ์สองพันคนเพียงหน่วยเดียวเข้าเมืองมา เพราะนักรบของเหล่าองครักษ์ล้วนวรวับจับตาดู ยามที่ล่องผ่านเข้าประตูเมืองมา ด้วยก้าวอย่างอันพร้อมเพรียงนั้น ราษฎรซึ่งอีกheimตื่นตื่นอย่างมาก ก็พากันเปล่งเสียงโห่ร้องว่า 'ท่านโหวกกลับมาแล้ว' และ 'รบชนะ' ดังกระหึ่มต่อเนื่องเป็นระลอก กระทั่งเสียงเฉียวฉืออยู่ด้านในกำแพงสูงของจวนสกุลเว่ยยังได้ยินถนัดชัดเจน

สวีฮูหยินและจู่ซือมารอดต้อนรับที่ประตูใหญ่มาแล้ว
 เสี่ยวเจี๋ยยืนอยู่เบื้องหลังของจู่ซือเงิบๆ สายตาทอดไปยัง
 ถนนกว้างที่อยู่นอกประตูใหญ่สายนั้น

เวลาผ่านไป ในที่สุดนางก็เห็นเงาร่างของคนบนหลังม้าหน่วยหนึ่ง
 ปรากฏอยู่ไกลๆ

เงาร่างนั้นชัดเจนขึ้นทุกขณะ

ผู้ที่อยู่ด้านหน้าสุด...ก็คือเว่ยเซ่าที่ไปออกศึกษานานนับสี่เดือน

ในที่สุดสวีฮูหยินก็กดขมอารมณ์ปลื้มปีติของตนไม่ไหว สวาททำ
 มุ่งไปเบื้องหน้า ก้าวลงบันไดอย่างไม่อาจยับยั้งใจ

เมื่อมองเห็นผู้เป็นย่า เว่ยเซ่าก็รีบเร่งม้าตรงมา ยังไม่ทันจะประชิดใกล้
 นักก็พลิกร่างลงจากหลังม้า ย่างเท้าปราดใหญ่เข้ามาใกล้ในไม่กี่ก้าว
 ก่อนจะคุกเข่าข้างหนึ่งลงเบื้องหน้าสวีฮูหยินแล้วกล่าว "เคราะห์ดีที่หลาน
 มิได้ทำให้ท่านย่าผิดหวัง กว่าจะชนะศึกกลับมาในวันนี้ได้ไม่ง่ายดายเลย
 คงทำให้ท่านย่าต้องเป็นกังวลเสียแล้ว!"

สวีฮูหยินรีบประคองเขาขึ้นจากพื้น

พวกหลี่เต๋ียนและเว่ยเหลียงที่กลับมาพร้อมกับเว่ยเซ่า
 ก็ตามมาถึงแล้วเช่นกัน พวกเขาพากันลงจากม้าเดินขึ้นหน้ามาคารวะ
 ขอบคุณสวีฮูหยิน

สวีฮูหยินยิ้มแล้วเอ่ยด้วยเสียงกังวาน "ข้าต่างหากที่เป็นฝ่าย
 ต้องกล่าวขอบคุณต่อเหล่ายอดแม่ทัพและขุนนางผู้ภักดีเช่นพวกเจ้า
 แทนสามีผู้ล่วงลับ! หากมิใช่ทุกคนคอยช่วยเหลือ อาศัยเพียงคนสกุลเว่ย
 ของข้า มีหรือที่มณฑลโยวโจวจะยิ่งใหญ่เกรียงไกรเช่นในวันนี้ได้"

เข้าได้จัดงานเลี้ยงฉลองชัยชนะให้แก่ชายชาตินักรบทุกคนแล้ว วันนี้
จงปลดปล่อยอารมณ์ให้เต็มที่ ไม่เมาไม่เลิกเถิด!"

คนทั้งหมดให้ร้องว่า 'ยอดเยี่ยม' เสียงก็ก้อง หน้าประตูจวน
สกุลเว่ยเปี่ยมด้วยบรรยากาศแห่งความปีติยินดี

เว่ยเช่าถูกรู้อัดตัวไปสอบถาม เขาขานตอบสองสามประโยค
ขณะที่สายตาทอดผ่านเหนือศีรษะของมารตามองไปยังเสี่ยวเฉียว
ที่ยืนอยู่เบื้องหลัง

เสี่ยวเฉียวเห็นเขาพิศมองนางจึงคลี่ยิ้มน้อยๆ ให้

เว่ยเช่ายังคงสวมเกราะนักรบ เนื่องจากอยู่เบื้องนอกต้องรบทัพ
จับศึก วันๆ ขลุกอยู่ในกลุ่มบุรุษกว่าสี่เดือนย่อมไม่แคล้วขาดการดูแล
ตนเอง เรื่องแรกหลังกลับเข้าจวนจึงต้องล้างหน้าผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน

หญิงรับใช้ที่ทั้งรุ่นสาวรุ่นป้าของเรือนประจิมต่างยืนเรียงแถวต้อนรับ
อยู่ที่หน้าประตู ครั้นเว่ยเช่าเข้าไปด้านในแล้ว คนทั้งหมดก็ตามเข้ามา
รับใช้

เมื่อครู่อยู่ต่อหน้าสวิฮุ่ยยืนกับจูจื่อจึงไม่ได้มองนางอย่างไม่วางตา
แต่ทันทีที่เข้ามาในห้อง สายตาของเว่ยเช่าก็พุ่งตรงมาที่ดวงหน้าของ
เสี่ยวเฉียวทันที

ถูกเขาจับจ้องอยู่เช่นนี้ สาวน้อยอดไม่ได้ที่จะรู้สึกขัดใจอยู่บ้าง
ทั้งสองเพิ่งแต่งงานกันได้ครึ่งปีเศษ เวลาที่อยู่ร่วมกันแทบจะน้อยกว่า
ครึ่งหนึ่งของเวลาที่แยกจากด้วยซ้ำ เพิ่งจะเริ่มคุ้นเคยกันขึ้นมา จู่ๆ
ช่วงเวลาระหว่างนางกับเขาก็หายไปรวดเดียวตั้งหลายเดือน ซ้ำยามนี้

เขาปล้นม่ายีนอยู่เบื้องหน้านางพร้อมไร่นวดที่เขี้ยวครีမ် จึงทำให้นาง
บังเกิดความรู้สึกแปลกหน้าขึ้นมานิดๆ อึกครา

เพียงแต่เขาพิศมองนางอยู่เช่นนี้ก็ไม่ว่าเหมาะที่นางจะบอกเขาว่า
ห้ามมอง สว่น้อยจึงได้แต่ก้มหน้าลงเล็กน้อย ดวงตาจับจ้องที่แผงอกแกร่ง
ซึ่งอยู่ในระดับสายตาดกลางยกมือช่วยเขาปลดชุดเกราะ

"พวกเจ้าออกไปให้หมด" เว่ยเซ่าเอ่ยขึ้น

ซุนเหนียงสบตากับเหล่าหญิงรับใช้ที่อยู่ในห้องให้รีบวางงานในมือ
แล้วเรียงแถวถอยออกไป

ซุนเหนียงถอยออกไปเป็นคนสุดท้าย ตอนปิดประตูยังเหลือบมอง
เสี่ยวเฉียวปราดหนึ่ง

ความนัยในสายตาของซุนเหนียง เสี่ยวเฉียวยอมมอมองออก อีกฝ่าย
กำลังบอกให้นางพยายามเอาใจนายท่านที่เพิ่งกลับจวนมา ทำให้เขา
อารมณ์ดี

เสี่ยวเฉียวเริ่มลนลาน ทว่าก็ไม่เหมาะที่จะเอ่ยปากรั้งซุนเหนียง
นางจึงได้แต่เบิกตามองอีกฝ่ายหายลับไปหลังประตู และประตูบานนั้น
ก็ถูกปิดลงตามหลัง

สีหน้าของสว่น้อยเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดโดยไม่รู้ตัว มือปลด
ชุดเกราะให้เว่ยเซ่าต่อไปอย่างแข็งทื่อ

ทว่าหมุคตัวหนึ่งตรงช่วงเอวเขาดูเหมือนจะติดเล็กน้อย ทำอย่างไร
ก็แกะไม่ออกเสียที

เสี่ยวเฉียวอัปจนปัญญา ขณะหมดหนทางกำลังจะเอ่ยปากขอ
ความช่วยเหลือจากเว่ยเซ่า หลังมือก็พลันหนักวูบ มือข้างหนึ่งของเขา

แทบแทบลงมากอบกุ่มเมื่อนางไว้ทั้งหมดแล้ว

"ช่วงก่อนหน้านี้ มีคิดถึงข้าบ้างหรือไม่"

ข้างหูของเสี่ยวเฉียวร้อนวูบวาบ

เว่ยเซ่าก้มหน้าประชิดเข้ามาถามนางดูเงียงกระซิบลางบิบบมี
ของนางเบาๆ

เนื่องจากจับดาบกระบี่มานานปี ฝ่ามือของชายหนุ่มจึงค่อนข้าง
หยาบกร้านและมีไต่แข็งขึ้นบ้างๆ เมื่อได้บิบบคลึงมืออันนิ่มนุ่มราวไร้กระดูก
ของเสี่ยวเฉียว บรรยากาศอันวาบหวามคลุมเครือจึงบังเกิดขึ้นตามธรรมชาติ

เสี่ยวเฉียวรู้สึกได้ว่าดวงหน้านางก็เริ่มร้อนผะผ่าวตามไปด้วยแล้ว

เว่ยเซ่ากำลังหยอกเอนินาง กระทั่งคนความรู้สึกข้าเช่นนางก็ยัง
ล้มผัสได้

เสี่ยวเฉียวล้งเลเล็กน้อย ในที่สุดก็เงยหน้าขึ้นมองเขาพร้อมเอ่ยเสียง
แผ่วเบา "ด้านนอกมีหลายคนรอคอยท่านอยู่ ให้พวกซุนเหนียงรีบเข้ามา
ช่วยกันปรนนิบัติท่านล้างหน้าแต่งตัวจะดีกว่า..."

"มีคิดถึงข้าหรือเปล่า หือ?"

เว่ยเซ่าเอ่ยตัดบทเสี่ยวเฉียวแล้วเพิ่มแรงบิบบมีอย่างหนักหน่วง
เรียวแรงนั้นมากจนทำให้นางรู้สึกเจ็บนิดๆ ไบหน้าอันหล่อเหลากดลงมา
ชิดใกล้ยิ่งขึ้น สองแก้มของหนุ่มสาวจวนจะเสียดสีกันอยู่รอมร่อ กระทั่ง
นางสัมผัสได้ว่าไรรหนดบนแก้มของเขาที่มดำให้คันยุบยิบ

เสี่ยวเฉียวข่มกั้นความรู้สึกอยากจะหุดคอกหนี นางรีบเบือนหน้า
หลบไปด้านข้างแทน

เว่ยเซ่ายกมืออีกข้างขึ้นมา ใช้นิ้วหัวแม่มือเซยดวงหน้าของนาง

ให้หันตรง บังคับให้นางมองเขา

สีหน้าของชายหนุ่มดูเหมือนจะไม่ค่อยพอใจแล้ว

"คิดถึงสิ..." เสี่ยวเฉียวค้อนเขาอยู่ในใจ เอ่ยด้วยน้ำเสียงคลุ้มเคลือ

เว่ยเซี่ยก็กริมก่อนจะคลายมือจากนาง กระตุกมือเพียงสองสามหน

ก็ปลดชุดเกราะบนร่างออก ถอดทั้งลงพื้นเสรีจเรียบร้อยแล้ว

ด้วยสภาพอากาศที่ร้อนอ้าว และชุดเกราะก็ทั้งหนักอึ้งทั้งหนาที่บ

ทันทีที่เขาถอดออก เสี่ยวเฉียวก็สุดได้กลิ่นข้าวบูดค้างคืนจากบนร่าง

ของเขา เสื้อตัวใหม่ที่สวมอยู่ข้างใต้ก็ชุ่มโชกด้วยเหงื่อทั้งด้านหน้าและ

ด้านหลังจนแนบสนิทกับเรือนกาย

เสี่ยวเฉียวไม่กล้าเผยสีหน้ารังเกียจออกมา นางทำเพียงแอบกลั้

ลมหายใจแล้วเบือนหน้าไปอีกทาง "น้ำเตรียมไว้พร้อมแล้ว ท่านพี่ไป..."

เว่ยเซี่ยยื่นมือมาจุดดึงนางเข้าสู่อ้อมอก โอบรัดร่างอ่อนแอด้วย

สองแขนที่กำลังกำแล้วก้มหน้าจุ่มพิตริมฝีปากจิ้มลิ้มอย่างเอาแต่ใจ

ทั้งกลิ่นเหงื่อโคลและกลิ่นดินโคลน คละเคล้าเข้ากับกลิ่นอื่นที่

ไม่อาจบอกได้ชัดเจนล้วนประดังมาปะทะจมูกของเสี่ยวเฉียวในคราวเดียว

นางดิ้นรนสองหนก็เลิกรา เพียงพริ้มตาปล่อยให้เขาขบเม้มเสียให้พอ

ชายหนุ่มขบเม้มอยู่ครู่หนึ่งก็ละเว้นปากที่อ่อนนุ่ม โอบเอวกว้างบาง

ขึ้นไปนั่งบนโต๊ะที่อยู่เบื้องหลัง

"ท่านพี่!"

สาวน้อยตระหนกดู รีบร้อนจะลงไป ทว่ากลับถูกเขาวางนอน

แล้วกดตรึงไว้บนโต๊ะ

โต๊ะตัวนี้ไม่สูงนัก เมื่อนั่งลงไปสองขาของเสี่ยวเฉียวจึงสัมผัสพื้นได้

พอดี ใกล้เคียงกับยามที่นั่งบนม้านั่งเตี้ย

ครั้นเว่ยเซ่าวางนางนอนลงก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง คุณเข้าข้างหนึ่งตามลงมาเบื้องหน้าโต๊ะ ก้มหน้าขบเม้มลำคอระหงต่อโดยไม่ร้อซ้าพลางตั้งตัวเสื่อของนางจนเลื่อนหล่นลงจากไหล่ เปิดเปลือยกระดูกใหญ่ปลาร้าอันประณีตข้างหนึ่งกับทรวงอกอ้อมอีกครึ่งแถบ

ความสนใจของชายหนุ่มเอนเอียงไปทันตา

ช่างน่าสงสารเนื้อนุ่มส่วนนั้นของเสี่ยวเฉียวยิ่งนักที่ต้องถูกไรหนวดบนแก้มของเขาเสียดสีจนทั้งเจ็บทั้งคัน ไม่ทันไรก็แดงเรื่อไปหมดแล้ว

เว่ยเซ่าเพิ่งจะกลับมาตอนกลางวันแสดๆ เบื้องนอกยังมีคนรอให้เขาออกไปอีกตั้งไม่รู้เท่าไร สวีฮูหยินก็น่าจะกำลังรอคอยอยู่เช่นกัน

อีกทั้งบุรุษที่คิดปลดปล่อยตนเองพร้อมกลืนข้าวบุดคลั่งร้างเช่นนี้เสี่ยวเฉียวก็กินไม่ลงจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นวิถีใกล้ชิดสนิทสนมพรรคนี้ของเขาก็ไม่ได้ปลุกเร้านางเลยสักนิด ตรงข้ามกลับเป็นความทรมานชนิดหนึ่งด้วยซ้ำ สาวน้อยผืนใจอดทนอยู่ชั่วครู่ก็รู้สึกได้ว่าเขาขบกัดนางคำหนึ่งนางร้องอ๊ะด้วยความเจ็บ ทนชมต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ จึงยกมือผัดไล่โบหน้าทีบดเปียกอยู่บนทรวงอกให้ออกไปในคราวเดียว ใครจะรู้ว่านางยังไม่ทันได้หยุดพักหายใจ มือข้างหนึ่งของเขาก็เลิกชวยกระโปรงของนางแล้วลูบคลำเข้ามาด้านในแล้ว

"อย่า..."

เสี่ยวเฉียวรีบลุกขึ้นนั่ง ทว่ากลับถูกมืออีกข้างของเขาคัดไหล่จนต้องนอนลงไปอีกครา

"ท่านพี่!"

เสียงแว้วแว้วผืนยันกายขึ้นมานั่งอีกครั้งแต่ก็ถูกเขากดร่างลงไป
เช่นเดิม

สาวน้อยจึงเป็นดังเช่นปลาที่ถูกตรึงอยู่บนเขียง บิดร่างดิ้นรน
จนเรือนผมรุ่มร่าย พวงแก้มแดงช้ำน หายใจหอบกระชั้น

"เดี๋ยวมีคนมาเห็นนะ!"

สองตาของเว่ยเซ่าเพิ่งตรงมาที่นางพร้อมลมหายใจที่ทวีความ
หนักหน่วง ฉับพลันนั้นเขาก็ซ้อนร่างนางแล้วยืนขึ้น พอสาวเท้าเร็วมาถึง
หน้าเตียงก็ทิ้งนางไว้บนนั้นแล้วก้มหน้าคล้ายสายรัดกางเกงของตนเอง
โดยไม่รั้งรอ

เสียงแว้วแว้วหน้าิว "ถ้าเช่นนั้นท่านก็ไปล้างเนื้อล้างตัวก่อนสักหน่อย
เถอะ!"

ในที่สุดเว่ยเซ่าก็เงยหน้ามองนางปราดหนึ่ง จากนั้นจึงค่อยยกแขน
สอดดมเล็กน้อย คาดว่าเขาคงสูดได้กลิ่นหมักหมมนั้นแล้วเช่นกันจึง
หมุนกายเร่งฝีเท้าไปยังห้องอาบน้ำทันที เสียงแว้วแว้วได้ยินเสียงสาดน้ำ
โครมๆ หลายครั้งดังออกมาจากด้านใน ทว่านางยังไม่ทันจะหายใจ
ได้ทั่วท้องก็เห็นเขากลับออกมาแล้ว เรือนกายกำยำนั้นเปลือยอภรณ์
ออกจนหมดสิ้น บนแผงอกกับบ่ายังคงมีน้ำหยดลงมาไม่ขาดสาย

ตอนนี่เองที่หน้าประตูพลันมีเสียงหนึ่งดังเข้ามา "นายท่าน โงงหน้า
มีคนมาขอพบเจ้าค่ะ"

"ให้รอไป!" เว่ยเซ่าคำรามตอบโดยไม่แม้แต่จะเหลียวหลัง คุณเข้า
ข้างหนึ่งลงบนขอบเตียงก่อนจะคลานขึ้นมาทันใด มือของเขายื่นมา
เฉกเช่นกำลังคว้าจับลูกเจี๊ยบ ดึงตัวสาวน้อยที่อยู่มุมเตียงเข้าหาตัว

แล้วทาบทับไว้ใต้ร่างอันกำยำ

เสี่ยวเฉียวได้ยินเสียงระบายลมหายใจยาวที่เปล่งออกมาจากลำคอ
ของเขา

"ท่านกงซุนมาขอพบนายท่านเจ้าคะ บอกว่ามีเรื่องสำคัญมาแจ้ง"

"ท่านที่รีบไปเถิด!" เสี่ยวเฉียวเอ่ยเร่งเขาทันที

เว่ยเซ่ามีสีหน้าไม่สบอารมณ์เล็กน้อย จับจ้องนางอยู่ชั่วครู่ในที่สุด
ก็พลิกกายผละจากร่างนางแล้วก้าวลงจากเตียงไป

"มาช่วยข้าสวมเสื้อสิ!"

เสี่ยวเฉียวรีบจัดแต่งอาการบนร่างตนเองซึ่งเมื่อครู่ถูกเขาทำ
จนหลุดลุ่ยก่อนจะลงจากเตียงไปหยิบชุดสะอาดที่ตระเตรียมไว้แต่แรก
สาวน้อยคอยหลบหลีกเลี่ยงมือชุกซนที่ยื่นมาลูบคลำเรือนร่างของนางส่งเดช
จนกระทั่งช่วยจัดเสื่อออกกับสายคาดเอวให้เขาเสร็จใจในที่สุด

ครั้นเปลี่ยนมาสวมอาการเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว เขาก็กลับมา
องอาจหล่อเหลาหมดจดกระจ่างตาอีกครา

"รอประเดี๋ยวข้ากลับมากำชับเจ้าอย่าเบี่ยงอีกเสี่ยว!"

ก่อนจากเว่ยเซ่าหยิกแก้มนุ่มหนหนึ่งเป็นเชิงลงโทษ แม้จะลงมือหนัก
เล็กน้อย ทว่าสัมผัสเสียงกลับนุ่มนวลยิ่งนัก

เว่ยเซ่าเร่งรุดมาจนถึงโถงด้านหน้า เขาเลิกซายอาการหนึ่งประจำที่
แล้วเอ่ยถาม "ท่านกงซุนต้องการพบข้าเร่งด่วนหรือ"

กงซุนหยางซึ่งรอดคอยเขาได้สักครู่แล้วรีบยื่นส่งผ้าไหมสีเหลือง
ม้วนหนึ่งให้

เว่ยเซ่ากล่าว "หนังสือจากลั่วหยางหรือ เกิดเรื่องอันใดขึ้น"

"ฮ่องเต้ไฉ่ยวี่ประจวบพรหมณ์อย่างเฉียบพลันและเสด็จสวรรคตแล้วขอรับ ซึ่งชิววินยกบุตรชายวัยเพียงเจ็ดปีของเหวินสี่ฮ่องเต้ขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่ และประกาศเปลี่ยนรัชศกจากตั้งคังเป็นไท่อัน บัดนี้ซึ่งชิววินได้ขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการแล้ว จึงส่งหนังสือมาบัญชาให้เจ้าคักดินาจากทั่วหล้า เดินทางไปลั่วหยางเพื่อถวายบังคมต่อฮ่องเต้องค์ใหม่"

เว่ยเซ่าเลิกคิ้ว คลี่ม้วนผ้าไหมสีเหลืองออกอ่าน

เมื่อครั้งเดือนก่อนเนื่องจากราชบัณฑิตกัวซิงและใต้ทำขุยจิ้นทั้งสองไม่พอใจที่ซึ่งชิววินวางอำนาจบาตรใหญ่ในราชสำนัก จึงวางแผนลับร่วมกับโจวจุยผู้บัญชาการราชองครักษ์วังทักษิณ อาศัยพระนามของฮ่องเต้ไฉ่ยวี่เบิกตัวซึ่งชิววินเข้าวังโดยแอบซุ่มมือสังหารไว้หลังม่าน รอเมื่อได้สัญญาณก็จะออกมาฆ่าซึ่งชิววินทันที ยามนี้ฮ่องเต้ไฉ่ยวี่ทรงเติบโตใหญ่ครบสิบสองพรรษาแล้ว เนื่องจากที่ผ่านมาถูกซึ่งชิววินบังคับควบคุมในทุกเรื่อง พระองค์ก็ครครี้อยู่ในพระทัยว่าไม่กล้ารับสั่งออกมา จึงทรงฟังคำโน้มน้าวนั้นและตอบรับเข้าร่วมแผนการในครั้งนี้

ตามแผนที่กำหนดไว้ พวกเขาจะอ้างการหาหรือเรื่องเลือนยศซึ่งชิววินขึ้นเป็นพระบิดาเพื่อหลอกล่อให้อีกฝ่ายเข้าวัง แม้แผนการได้วางไว้แน่ชัดแล้ว แต่ถึงอย่างไรพระองค์ก็ถูกซึ่งชิววินควบคุมมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์ เมื่อถึงเวลาจริงจึงทรงครั่นคร้ามต่ออำนาจที่ล้นเหลือของอีกฝ่าย พระพักตร์เผยแววประหวั่นลนลานจนซึ่งชิววินจับพิรุณได้ เขาจึงกลับหลังวังหนีทันใด วิ่งไปพลางก็ร้องตะโกนก้องไปพลาง มือสังหารที่อยู่หลังม่าน แม้จะไล่ตามออกไปทันทีที่ได้ยินเสียง ทว่ากลับถูกองครักษ์ของซึ่งชิววิน

ที่บุกเข้ามาสังหารจนสิ้น ซึ่งซึ่งวันซึ่งรอดพ้นคราวเคราะห์นี้ไปได้มีหรือจะยอมละเว้นเรื่องนี้

วันนั้นเขาสั่งให้คนจับกุมตัวพวกกัวซิง ชูยจิ้น รวมทั้งบุตรและภรรยาไปตัดศีรษะกลางตลาด ไม่ถึงสองวันฮ่องเต้ก็ประหารจนสวรรคต จากนั้นซึ่งซึ่งวันก็ยกหลิวทงบุตรชายวัยเจ็ดขวบของเหวินสี่ฮ่องเต้ขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่

"ท่านกงซุนมีความเห็นเช่นไร"

"แน่นอนว่านายท่านยอมจะไม่ไปที่ลั่วหยาง สามารถใช้การป่วยเป็นข้ออ้างบอกปิดคำสั่งของซึ่งซึ่งวันได้ แม้ยึดครองจิ้นหยางแล้วจะทำให้พวกเรามีกำลังพลเพิ่มขึ้นมาในพิริบตา ทว่าทหารดีเลวยังปะปนกัน จำเป็นต้องอาศัยเวลาในการขัดเกลา อีกทั้งเพิ่งผ่านศึกใหญ่ก็สมควรจะพักบำรุงกำลังสักระยะอยู่แล้ว ข้าได้ยินมาว่าหยวนเจ้อแห่งมณฑลชิงโจ้วกับหลิวซำแห่งเมืองกวงผิงสองคนได้จับมือกันระดมพลออกทัพร่วมกันแล้ว ขณะนี้กำลังมุ่งหน้าไปปราบซึ่งซึ่งวันที่ลั่วหยางโดยใช้การถวายอารักขาฮ่องเต้เป็นข้ออ้างในการเคลื่อนพล นายท่านสามารถฉวยโอกาสนี้นั่งพักชมอินทรีกับสุนัขปะทะกันก็พอแล้วขอรับ"

เว่ยเซ่ายึดได้เมืองจิ้นหยาง ผนวกแดนเหนือเป็นปึกแผ่น แน่แน่นอนว่าซึ่งซึ่งวันคงไม่ยอมนั่งเฉย เดิมทีจะต้องสอดมือเข้ามาก้าวมาเป็นแน่ ทว่ายามนี้ฝ่ายนั้นกำลังวุ่นอยู่กับการรับมือหยวนเจ้อและหลิวซำ ประจวบเหมาะให้เว่ยเซ่าได้ปรับปรุงงานในกองทัพและรับช่วงงานปกครองท้องถิ่นพอดี

"ท่านกงซุนกล่าวว่ามีเหตุผล ข้าจะค่อยๆ พักฟื้นสักระยะ รอให้

หาย 'ป่วย' แล้วค่อยหารื้อกันในภายหลัง"

เว่ยเซ้าโยนผ้าไหมสีเหลืองในมือลงบนโต๊ะก่อนจะเอ่ยกั้วหัวเราะเสียงกังวาน

ภายหลังเว่ยเซ้าออกจากห้อง ฐะนั่นนี่ก็ประดังเข้ามาต่อเนื่อง เรื่องแล้วเรื่องเล่าจนไม่อาจปลีกตัวได้สักนิด รอจนตกเย็น ในจวนสกุลเว่ยกับค่ายทหารเหนือได้ออกตกที่อยู่นอกเมืองทั้งสี่ทิศล้วนจัดงานเลี้ยงฉลองชัยชนะอย่างใหญ่โต เว่ยเซ้าจึงต้องดื่มสังสรรค์อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง สุดท้ายกว่าจะสลัดผู้คนกลับมาถึงเรือนประจิมได้เสียที ห้องฟ้าในยามนี้ก็มีตสนิทลงแล้ว

เสี่ยวเฉียวเพิ่งอาบน้ำเสร็จไม่นานนัก นางสาวมชุดล้าลองผ้าไหมเนื้อนุ่มสีแดงสดนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง กำลังรวบเรือนผมสลวยไปรวมกันบนบ่าข้างหนึ่ง เอียงศีรษะนิดๆ เซ็ดเส้นผมเปียกชื้นที่เพิ่งสระมาหมาดๆ

ชุดยาวตัวนี้ทั้งหลวมโพรกและปกปิดมิดชิดยิ่ง ยามนี้เรือนผมทั้งหมดไปรวมอยู่ข้างเดียวถึงได้เผยให้เห็นหลังคอเสี่ยวหนึ่งตุ้ดั่งเสี่ยวจันทร์ ยิ่งเมื่ออยู่ภายใต้แสงเทียนด้านข้างที่ฉายส่อง ทั้งร่างจึงยิ่งแลดูสะอาดสะอ้านตา ชวนให้ผู้พบเห็นคิดฟุ้งซ่านอย่างไม่อาจยั้งใจ

เมื่อผลึกประตูเดินเข้ามา เว่ยเซ้าก็ได้ยลภาพเช่นนี้ ฝืนทำใจชะงักอยู่ด้านในของธรณีประตูโดยไม่รู้ตัว หนึ่งมองท่าทางของเสี่ยวเฉียวยามที่เพิ่งชำระกายออกมาโดยไม่เคสื่อนไหว

ขุนเหนียงเหลียวหน้ามาเห็นว่าเว่ยเซ้ากลับมาแล้ว ในใจรู้ว่าเมื่อช่วงกลางวันนายท่านน่าจะถูกขัดจังหวะ ยามนี้เห็นเขาเพิ่งพิศนายหญิง

เช่นนี้ก็จึงรีบลุกขึ้นจากด้านหลังของนาง นำพาสาวใช้สองคนออกจากห้องไปพร้อมกัน

เวย์เข้าเดินมาถึงเบื้องหลังของเสี่ยวเฉียวแล้ว้วยอกายลงไป สอดสองแขนลอดใต้วงแขนของนางจากทางด้านหลัง จากนั้นซุกใช้ใบหน้าของตนกับชอกคอระหงพร้อมสูดหายใจอย่างลึกช้า ดอมดมกลิ่นหอมจรุงที่พุ่งออกจากผิวกายและเรื้อนผมหลังการอาบน้ำ ชายหนุ่มพลันอดใจไม่ไหว อุ้มร่างอันอ่อนแอขึ้นในคราวเดียวแล้วส่งนางวางบนเตียงเฉกเช่นเมื่อกลางวัน

เสี่ยวเฉียวรู้สึกแสบใจ ไม่ว่าจะอย่างไรคราวครั้งนี้ตนก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงพ้นแล้วนางทอดร่างอยู่ภายใต้สายตาของเขา มองเห็นดวงตาคู่นั้นยังคงจับจ้องตนอยู่เช่นเดิม ก่อนที่เขาจะยกมือกำจัดสายคาดเอวแล้วกระตุกดึงสายเสื้อออกอย่างรวดเร็ว สว่น้อยพลันตื่นตื่นเคร่งเครียดอย่างไม่อาจควบคุมขณะนอนอยู่บนหมอนเบิกตาโตมองเขา

ทว่าเพิ่งจะดึงเปิดตัวเสื้อเท่านั้น เวย์เข้าก็คล้ายฉุกคิดอะไรขึ้นได้ เขาหันหลังเดินปราดไปเปิดประตูแล้วเอ่ยสั่งหญิงรับใช้อาวุโสที่อยู่ด้านนอกหนึ่งประโยค "หากไม่ใช่ท่านย่าเรียกหา ไม่ว่าจะผู้ใดก็ไม่พบ!" จบคำเขาก็ปิดประตูดังปัง ลมกลอนก่อนจะสาวเท้าเร็ววิ่งกลับมหานาง

เสี่ยวเฉียวถูกเขาทาบทับไว้ได้ร่างแล้ววัดรีงแนบแน่น

หลายเดือนที่เวย์เข้าอยู่เบื้องนอก บางครั้งในยามราตรีก็อดไม่ได้ที่จะคะเนงินหาบุตรสกุลเฉียวในเรื้อนของตน คราวก่อนแม้เรื่องบนเตียงของทั้งสองจะแสนสั้น ทว่ารสชาติที่แฝงอยู่ในยามนั้นยังคงชวนให้หวนระลึกถึงยิ่งนัก สิ่งเดียวที่ขัดเคืองใจก็คือตนควบคุมไม่อยู่ไปชั่วขณะ

จนถูกนางหัวเราะเยาะเข้าเสียได้ นึกขึ้นมาคราใด ในใจก็คล้ายดังถูก
แมวข่วนเกา วันนี้เขาได้กลับมาเสียที่ ไฟอันเร่าร้อนที่ติดกายออกไป
ในยามกลางวันยังคงไม่สลาย สิ่งสมมาถึงยามนี้แรงปรารถนาจึงยิ่งทบทวี
แม้ไม่อยากให้นางต้องเจ็บกายมากนัก ทว่าก็ยากที่เขาจะกดข่มอารมณ์
หวามไหวได้อีก ใจเพียงหมายมุ่งจะรุดเข้าสู่กายนางโดยเร็ว แต่สวายน้อย
กลับกลัวเจ็บยิ่ง นางบีบไหล่ของเขาพลางอ้อนวอนขำขำไม่หยุด ร้องขอ
ให้เขาโปรดชะลอลงบ้างไว้บ้าง ชายหนุ่มก็ไม่อาจหักใจทำให้นางเจ็บ
เช่นกัน หนแรกยามล่วงผ่านเข้าไปจึงต้องทนทรมาณมิใช่ช่วงเวลาสั้นๆ
เป็นเหตุให้ต้องหลังเหยื่อโซมกายกันทั้งสองคนเลยทีเดียว

ด้วยสะกดกลืนมานานเกินจะทานทนแล้ว อารมณ์ในยามนี้
จึงเฉกเช่นกระแสน้ำที่หลากออกมาเมื่อเปิดประตูระบาย เพียงรับฟัง
เสียงเฉียวเปล่งเสียงครางหวานดุจสายลมรำเพยอยู่ข้างหูไม่ขาดสาย
แล้วบิดกายอยู่ใต้ร่างเขาเพียงไม่กี่หน หลังเอนของชายหนุ่มก็เสียววาบ
สยิวกายหนึ่งครั้งก่อนที่จะทะลักทลายอย่างควบคุมไว้ไม่อยู่อีกครา

เสียวเฉียวได้รับบทเรียนมาจากคราวก่อน ครั้นนี้จึงไม่กล้าหัวเราะอีก
ทั้งนางก็ไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะหัวเราะด้วย

เพราะสีหน้าของเว่ยเซ่ราวกับจวนเจียนจะฆ่าคนแล้วจริงๆ

เขาฟูบอยอยู่บนร่างนาง ชุกหน้าอยู่ในเรือนผมสลวยที่ยังขึ้นนิดๆ
โดยไม่ยอมลงไปเสียที่

เสียวเฉียวรอดคอยอยู่ชั่วครู่ มิใช่เพราะอยากจะช่วยเขาแน่นอน
ทว่าเพราะเขาตัวหนักเหลือเกิน เมื่อทาบทับทั้งตัวอยู่บนร่างนางเข้า
ก็สุดที่นางจะแบกรับได้ไหว

ในที่สุดสาวน้อยจึงกระแอมเบาๆ พลางยื่นนิ้วมือหนึ่งนิ้วจิ้มไปที่ไหล่ของเขาแล้วเอ่ยปลอบโยน "หมานหมานรู้ว่าท่านพี่เป็นชายชาติวีรผู้ยิ่งใหญ่เมื่อครั้งข้าเป็นสุขขีงนัก วันนี้ท่านพี่ตรากตรำเดินทางมา คิดว่าคงเหน็ดเหนื่อยแล้ว ท่านก็พักผ่อนเร็วหน่อยเถิด"

เว่ยเซ่าค่อยๆ เยกหน้าขึ้นมาจับจ้องนางชั่วครู่

เสี่ยวเฉียวชะงักไปเล็กน้อย

"พักผ่อนหรือ ยังเร็วไป!" เว่ยเซ่ายิงฟันให้นางก่อนจะก้มหน้าโผล่เข้าไปสรวทรวงอกนุ่มอีกครั้งหนึ่ง

เปลวเทียนบนโต๊ะเผาไหม้ไม่หยุดยั้ง ลำเทียนแปรเปลี่ยนเป็นสั้นลงทีละน้อย จากเทียนใหม่ยาวเจ็ดซุน เผาไหม้มาถึงตอนท้ายก็เหลือความยาวไม่ถึงหนึ่งซูนนิ้วหัวแม่มือ

ไม่รู้ผ่านไปเนิ่นนานเท่าใดจวบจนมาถึงครึ่งคืนหลัง

ในที่สุดยามนี้เสี่ยวเฉียวถึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเว่ยเซ่าเป็นสุนัขปาลเวทราวมที่แสนดุร้าย หลับไหลเพียงครู่เดียวก็ต้องการนางอีกครา ครั้นรุ่งแก่เสร็จแล้วถอดนางพริ้มตาลงชั่วครู่ก็ล้มดาขึ้นมาครอบครองนางต่ออีกครั้ง ตั้งแต่ต้นจนจบเขารั้งแกนางไปแล้วสามหน นี่ยังไม่นับรวมหนแรกด้วยซ้ำ

ขณะนี้คือครั้งที่สี่แล้ว เขาจัดให้นางนอนพุงกับขอบเตียง ท่วงท่าใหม่ที่เขาคิดค้นได้นี้ดูเหมือนจะทำให้เขาตื่นเต้นถึงขีดสุด ครั้งนี้ไม่ว่าเสี่ยวเฉียวจะร้องไห้อย่างไร เขาก็ไม่ยอมละเว้นนางเสียที

ลุ่มเสียงของสาวน้อยแหบแห้งไปหมดแล้ว ร้าให้จนลมหายใจ

เขียนขาดหวังไปที่เดียว

หนที่สองยังนับได้ว่ารู้สึกสบาย
 หนที่สามเริ่มเจ็บแปลบอีกครา
 มาถึงหนนี้นางกำลังรับทัศนัทธาณอยู่ชัดๆ
 "ท่านพีเสร็จแล้วหรือไม่"
 สองมือของนางขยุ้มผ้าห่มที่อยู่เบื้องหน้าไว้แน่นขณะหันไปถามเขา
 อีกครั้ง บนพวงแกมยังแแต่้มด้วยหยาดน้ำตาที่เพิ่งร่วงผะลงมาใหม่
 เว่ยเช่าไ่ม่กายประชิดลงมา ยกมือประคองดวงหน้านางแล้วเลีย
 ชับน้ำตาที่แแต่้มอยู่บนนั้น

"ไหนบอกซิ ข้าคือชายชาติตรีผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริงใช่หรือไม่"
 "ใช่...ท่านพีใช่..." เสี่ยวเฉียวสะอื้นตอบ
 "ยังจะกล้าหัวเราะข้าอีกหรือไม่"
 "ไม่กล้าแล้ว...วิงวอนท่านพีได้โปรดรีบหน่อยเถิด"
 เขาขยับเพียงหนึ่งครั้ง น้ำตาของเสี่ยวเฉียวก็ร่วงรินลงมาอีกครา
 ในที่สุดเว่ยเช่าก็เผยสีหน้าสมหวังตั้งใจ เขารวบเอวอ่อนแอ้นไว้แล้ว
 ออกแรงอีกเพียงไม่กี่ครั้งก็เปล่งเสียงระบายนมหายใจอันแสนปลอดโปร่ง
 โลงสบาย

เสี่ยวเฉียวคล้ายดังถูกกระชากออก ทันทันที่เขาคลายมือ นางก็
 อ่อนระทวยลงไปบนพื้น กระทั่งคืบคลานก็ยังไม่อาจทำได้ไหว
 เว่ยเช่าอุ้มเสี่ยวเฉียวที่หลังเหวี่ยงโซมกายขึ้นจากทางด้านหลัง
 จากนั้นทั้งสองจึงเข้าสู่ห้องอาบน้ำไปพร้อมกัน

เสี่ยวเฉียวนอนสลบไสลไม่ได้สติ จวบจนเช้าวันรุ่งขึ้นก็ยังคงง่วงนอน
อย่างยิ่ง ท่ามกลางสติอันรางเลือนนางรู้สึกได้ว่าเท้าของตนเกิดความ
ผิดปกติขึ้นเล็กน้อย คล้ายมีใครกำลังลูบสัมผัสอยู่ สาวน้อยที่ยังอยู่ในห้วงฝัน
จึงอันวินั้เท้าแล้วกระดกตัวขึ้นนิดๆ

ผ่านไปครู่หนึ่งความรู้สึกนั้นก็หวนกลับมาอีก
ทั้งที่นางง่วงเหลือเกินก็ยังถูกทวนจนตื่น จำต้องปรือตาขึ้นอย่าง
งัวเงีย

ภายในม่านมุ้งมีเตียงนั้ก น่าจะยังเข้าอยู่มาก
พอตื่นขึ้นมาเสี่ยวเฉียวก็รู้สึกว่ทั้งร่างคล้ายดั่งถูกล้อรอบดผ่าน
โคนขาบริเวณนั้นเพียงชั้บก็เจ็บแปลบ

เว่ยเซ่ายังคงอยู่บนเตียง เพียงใช้เสื่อตัวในสี่ขาวคลุมบนร่างโดยมิได้
รัดเชือกผูกเสื่อ แขนข้างหนึ่งยันไหล่ขึ้น กิ่งนั่งกึ่งเอนอยู่เคียงกายนาง

เหล่านี้ล้วนไม่มีอันใด ทว่าสิ่งที่น่าพรันพรังคือ...เขาถึงกับกำลัง
ลูบคลำเท้าของนางอยู่

นางถูกเขาลูบคลำอยู่เช่นนี้จนกระทั่งรู้สึกตัวตื่นมานี้เอง
นี่มันเรียกว่าอันใดกัน ความเพลิดเพลिनบนเตียงแบบวิตถารเช่นนั้น
หรือ!

เสี่ยวเฉียวพลันชนลุกซู่ไปทั้งร่าง นางหดเท้าออกจากกำมือของเขา
แล้วซุกซ่อนไว้ใต้ผ้าห่มอย่างรวดเร็วราวกับถูกเข็มทิ่มใส่

เว่ยเซ่าชะงักกึก เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นนางกำลังจ้องเขาตาเขม็ง
สบตากับนางเพียงครู่เดียว สายตาของเขาก็เคลื่อนลงสู่เบื้องล่างไปที่ละนิด

เสี่ยวเฉียวหุดศีรษะแล้วรีบดึงขอบผ้าห่มขึ้นสูงในทันที

เว่ยเข้ากระแอมแก้เก้อก่อนจะถอนสายตาคืนมา กระโดดลงจากเตียงแล้วหันแผ่นหลังให้เสี่ยวเจี๋ย สวมเสื้อพลางกล่าว "หากเจ้าเพ็ญก็นอนต่อเถิด เรือนท่านย่ากับท่านแม่ไม่ต้องไปหรอก วันนี้ข้ามีงานจะออกไปก่อน"

คนผู้นี้พอลงจากเตียงแล้วถึงค่อยเปลี่ยนเป็นดูปกติขึ้นมาหน่อย เสี่ยวเจี๋ยระบายลมหายใจนิดๆ

เว่ยเข้าสวมเสื้อผ้าเสร็จก็เหลียวมามองนาง จากนั้นก็ประชิดเข้ามาใกล้อีกครั้ง

"พักใหญ่ต่อจากนี้ข้าคงไม่ต้องออกไปข้างนอก ข้าจะเจียดเวลา มาอยู่เป็นเพื่อนเจ้าให้ได้มากที่สุดแล้วกัน"

เขาส่งยิ้มน้อยๆ ให้นาง

น้ำคำอันนุ่มนวลก็บรอยยิ้มอันชวนมองนั้น...

จวบจนตัวเขาจากไปครู่ใหญ่แล้ว คำพูดนั้นก็ยังคงเป็นเช่นสายลมวสันต์ที่โชยฝนพริ้ว ตราตรึงอยู่ในห้วงความคิดของเสี่ยวเจี๋ยอย่างลึกล้ำ จนไม่อาจสลัดออกไปได้

นางนี่ก็อยากจะหลั่งน้ำตาอีกคราแล้ว

เพราะเหตุใดเขาถึงไม่ต้องเดินทางไกล

ไม่ก็พูดจาให้ฟังดูน่าหมั่นไส้สักประโยคจะดีกว่า

ยามนี้นางอดไม่ได้ที่จะโหยหาวันวานตอนที่เขาเห็นการคงอยู่ของนาง เป็นเช่นอากาศ วันหน้าจะเป็นเช่นไรยังไม่รู้ ทว่าคืนนี้... ถ้าหากยังให้นางต้องประสบเหตุการณ์เช่นเดียวกับเมื่อคืนอีกรอบละก็...

เว่ยเข้าหวังแต่ตัวเขาเองสนใจเป็นพอ ยังจะนึกหวังร่างกายของนาง

บ้างหรือไม่เล่า

ด้วยเบ็องล้งปวดระบมไปหมดแล้ว ยามที่ซุนเหนียงเข้ามาปรนนิบัติเส็ยวเจ็ยวลุกจากเต็ยง นางจ็งไม่อาจมามัวชวยเช็น เพ็ยงอ้อมอ้อมบอกซุนเหนียงไปครึ้งประโยคก็ทำให้อีกฝ่ายปวดใจแทบแยที่เด็ยว

ดูจากท่าทางยามที่นายท่านกลับมาเมื่อคึนนี้ ซุนเหนียงก็รู้แล้วว่านายหญิงคงต้องเหน็อยหนัก เนื่องจกวางใจไม่ล้ง ยามครึ้งคึนหลังนางจ็งลุกจากเต็ยงย่องออกมาดูสองหน เห็นเท็ยงนในห้องจุดสว่างอยู่ตลอดจวบจนยามอินเศษๆ ถึงค้อยดับไป

เด็มที่ร่างกายนายหญิงก็เปราะบางอยู่แล้ว ทั้งเพ็งถึงวัยสิบห้าไม่นานนัก หากได้พบเจอสามีที่เอาใจใส่ยอมไม่มีอันไดน่าเป็นห่วง ทว่าดูจากรูปกายของนายท่านแล้วก็พอจินตนาการถึงกึจในห้องนอนได้ว่าจะเป็นเช่นไร มีหน้าซ้าเมื่อคึนไฟยังจุดสว่างอยู่ตั้งครึ้งค่อนราตรี ซุนเหนียงไม่วางใจแต่แรกแล้ว เพ็ยงแต่นึกไม่ถึงว่านายหญิงจะดูอ่อนล้าถึงเพ็ยงนี้ พอเข้ามาก็เห็นนางกะปลกกะเปล็ย มีรอยคล้ำจางๆ รอบขอบตาสองวงเห็นแล้วซุนเหนียงให้ปวดใจยั้งนัก ต่อมายังได้ยีนนางบอกตนว่าเจ็บจ็งยั้งร้อนใจหมายตรวจดู ทว่านางกลับไม่ยินยอม ซุนเหนียงจนวนใจจ็งได้แต่ไปหยิบยาซ็ฝั้งเข้ามา

ซุนเหนียงคุดอ่านรอบคอบตั้งแต่ก่อนที่เส็ยวเจ็ยวจะออกเร็อนแล้ว กระทั่งยาซ็ฝั้งแก้ปวดลดบวมจាំพวกนี้ก็ไม่ลั้มที่จะตระเตร็ยมมา ยามนี้ตัลับบายังไม่ได้เปิดผนึกออกเลย พอเส็ยวเจ็ยวรับมาแล้วก็หันหลังแต่้มทาด้วยตนเอง ในที่สุดถึงค้อยรู้สึกเย็นสบายซึนบ้างจ็งผ่นลมหายใจออกมา

ซุนเหนียงทางหนึ้งช่วยเส็ยวเจ็ยวสวมอาภรณ์ ทางหนึ้งก็พุดอบรม

เสียงเบา "เดิมทีบ่าวคิดว่าเมื่อวานตอนที่นายท่านเพิ่งกลับเข้าเรือนมา คงไม่แค้ลั้วรุ่มร้อน หากนายหญิงคล้อยตามได้ควรพึงคล้อยตาม เพียงแต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจปล่อยให้ตนเองต้องทนทุกข์เช่นนี้นะเจ้าคะ! ใช้จะไม่มีวิธีอื่นเสียหน่อย เมื่อก่อนมิใช่บ่าวไม่เคยสอนท่าน แต่ดูท่านสิ ท่านช่างเป็นเด็กน้อยแสนซื่อเกินไปแล้ว!"

แม้เสี่ยวเฉียวจะเข้าใจสิ่งที่ขุนเหนียงแนะนำ ทว่านางก็รู้สึกอัดอั้นตันใจอยู่บ้างจริงๆ

สาวน้อยจะบอกขุนเหนียงได้อย่างไรว่าเมื่อคืนเว่ยเซ่ามิได้แยแสคำปฏิเสธรของนางเลยสักนิด ซ้ำไม่สนใจไยดีลูกเล่นอื่นใดทั้งสิ้นด้วยตั้งหน้าตั้งตาแต่จะครอบครองนางท่าเดียว นึกอยากรังแกเมื่อไรก็รังแกนางสู้ก็สู้ไม่ไหว ร้องให้อ้อนวอนยิ่งไร้ประโยชน์ ยิ่งนางร้องไห้หนักเท่าไร เขาก็เรียกร้องนางหนักขึ้นเท่านั้น ทั้งยังคึกคักตื่นเต้นยิ่งขึ้นไปอีก

เผชิญหน้ากับสัตว์ป่าสองเท้าเยี่ยงนี้ นางจะสามารถทำอันใดได้เล่า

แม้เว่ยเซ่าออกปากว่าเข้านี้นางไม่ต้องไปเผยโฉมที่เรือนท่านย่ากับท่านแม่ของเขา ทว่าหน้าตาของเสี่ยวเฉียวยังไม่หนาถึงปานนั้น เมื่อคืนบุรุษของนางเพิ่งกลับเข้าเรือน ในห้องนอนยังจะทำอันใดไปได้เล่า แม้ทุกคนต่างรู้แก่ใจดี แต่หากนางทำตามคำของเว่ยเซ่าจริง วันเวลาต่อจากนี้นางก็ไม่มีหน้าจะอยู่แล้ว รอจนอาการปวดเมื่อยเนื้อตัวบรรเทาลงเล็กน้อย นางจึงรีบล้างหน้าแต่งตัวไปเยือนเรือนอุดรก่อนเชกเช่นปกติ

เว่ยเซ่าแฉมาที่เรือนอุดรซ้ำกว่าเสี่ยวเฉียว เอยถึงประโยคหนึ่งว่า วันนี้นางจะตื่นสาย ครั้นเห็นนางมาเยือนในเวลาทีใกล้เคียงกับทุกวัน

สวีฮูหยินก็แสดงท่าที่เป็นปกติ มิได้ถามอันใดให้ผู้ฟังต้องกระอักกระอ่วน เพียงสนทนาสัพเพเหระกับเสี่ยวเจี๋ยวหลายประโยค สูดทำยก็เอ่ยถึงเรื่องของเจี๋ยวชื่อ บอกว่าตนได้สั่งการบ่าวไพร่ด้วยตนเองให้เก็บกวาดเรือนที่ปักเรียบร้อยแล้ว รอแค่น้องชายของนางมาเยือนในเร็ววันเท่านั้น

ท่าทีของสวีฮูหยินทำให้เสี่ยวเจี๋ยวหมดหวังได้อย่างสนิทใจแล้ว

อย่างไรเสียสกุลเว่ยและสกุลเจี๋ยวก็มีเรื่องบาดหมางแต่เก่าก่อน แม้หลังจากแต่งงานเข้าสกุลเว่ยจนถึงบัดนี้ท่านย่าจะดีต่อนางเสมอมา ทั้งความสัมพันธ์กับเว่ยเซ้าในระยะนี้ก็เริ่มคลายน้ำแข็งลงบ้างแล้ว กระทั่งสถานการณ์มีที่ท่าว่าจะผ่อนคลายลง แต่อย่างไรนางก็คือบุตรีสกุลเจี๋ยวที่ออกเรือนมา หากยึดตามมุมมองของผู้คนในยุคนี้ ทั้งเนื้อทั้งตัวของนางก็ล้วนเป็นของสกุลเว่ย การที่สกุลเว่ยยอมรับสะใภ้คนนี้ก็กับการยอมรับคนในครอบครัวของนางจึงเป็นคนละเรื่องกันโดยสิ้นเชิง

เมื่อคำนวณจากเวลาที่คณะทูตออกเดินทางก็น่าจะใกล้ถึงมณฑลโยวโจวแล้ว สองวันนี้เสี่ยวเจี๋ยวยังคงคิดอยู่เลยว่าหากทางสกุลเว่ยไม่เป็นฝ่ายเอ่ยปากรั้งน้องชายให้พำนักในจวน นางก็ควรที่จะหยั่งเจตนาของอีกฝ่ายโดยอ้อมดูสักหน่อยหรือไม่

ทูตที่ร่วมทางมากับน้องชายนั้นไม่เป็นปัญหา ย่อมจัดให้พักที่เรือนรับรองในจุดพักเปลี่ยนม้าอยู่แล้ว ทว่าการจัดให้น้องชายที่รอนแรมมาไกลไปพำนักที่นั่นด้วย หากเป็นเมื่อก่อนยามที่นางเพิ่งมาถึงก็แล้วไปเถิด แต่ยามนี้ถ้ายังจัดการเช่นนั้นอีก ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าสกุลเว่ยกระทำน่าเกลียดหรือไม่ เพียงแค่ความรู้สึกของนางนี้ก็ตะขิดตะขวงใจแล้ว

เมื่อยามนี้สวีฮูหยินเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อนว่าจริงๆ ได้จัดการเรื่องนี้

เรียบร้อยตั้งแต่แรก เสี่ยวเฉียวจึงซาบซึ่งใจยิ่งนัก รีบกล่าวขอบคุณอีกฝ่าย โดยไม่รอช้า

"น้องชายเจ้าก็คือน้องชายของจิ้งหลินเช่นกัน เป็นคนในครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น มีอันใดต้องขอบคุณเล่า" สวีฮุ่ยยินคลี่ยิ้มกล่าว

เสี่ยวเฉียวออกมาจากเรือนอุดรด้วยอารมณ์ที่เบิกบานแจ่มชื่นยิ่ง และยังคงเป็นเช่นนั้นขณะที่นางเสี่ยวมุ่งสู่เรือนบูรพา กระทั่งความรู้สึกไม่สบายเนื้อตัวยังคงคล้ายสลายไปกว่าครึ่งก่อน

ปกติยามที่เสี่ยวเฉียวมาเยือนเรือนบูรพา จูซื่อก็มีสีหน้าพิลึกคนอยู่แล้ว ทว่าวันนี้กลับยิ่งเพิ่มความรุนแรงขึ้นไปอีก

กลิ่นอายแห่งความชิงชังอันท่วมทับเต็มฟ้าที่จูซื่อมีต่อตนนั้น เสี่ยวเฉียวยังไม่ทันจะเข้าไปก็สามารถสัมผัสได้แล้ว

แต่เป็นเพราะยามนี้จูซื่อรู้ว่าสวีฮุ่ยยินปกป้องนางอยู่ ดังนั้นนอกจากชักสีหน้าให้นางดูแล้วก็ไม่มีเรื่องอันใด อีกทั้งเสี่ยวเฉียวเองก็เคยชินแล้วด้วย

สิ่งเดียวที่เห็นข้อความคาดหมายเล็กน้อยในวันนี้... ก็คือนางต้องพบหน้าเจียงเอ๋ออีกแล้ว

นับแต่ช่วงหักครานั้นเจียงเอ๋อก็หายหน้าไปนาน วันนี้เป็นครั้งแรกที่อีกฝ่ายเพิ่งกลับมาเผยโฉม

ไม่รู้เพราะเหตุใด เห็นเจียงเอ๋อที่ไรเสี่ยวเฉียวก็มักจะนึกถึงทรงหม่อม* ในละคร จูซื่อคนเดียวไม่พอ ยังมี 'ทรงหม่อม' มาด้วยอีกคน คิดดู

* ทรงหม่อม หรือแมนมหร ตัวละครในเรื่ององค์หญิงกำมะลอ เป็นนางกำนัลอาวุโสคนสนิทขององค์หญิงคอยทำเรื่องชั่วร้ายแทนผู้เป็นนาย วิศวกรรมที่อยู่ในใจผู้ชมคือการใช้เข็มทำทารกเซียวเจียวเวงองค์หญิงตัวจริงที่เข้าวังมาในฐานะนางกำนัล

ก็รู้ได้ว่าเสี้ยวเดียวไม่อยากจะมาเยือนเรือนบูรพามากเพียงใด

ทว่าจู่ซื่อคล้ายเป็นโรคเสพติดการถูกทรมานเสียแล้ว ทั้งที่เห็นอยู่ว่าเกลียดที่จะต้องเห็นหน้าเสี้ยวเดียวถึงเพียงนั้น แต่ไม่หัดเอาอย่างสวีฮูหยินผู้เป็นแม่สามีเสียบ้างที่เป็นฝ่ายเอ่ยปากงดเว้นกรรมนิยมคารวะยามเช้าของลูกสะใภ้ กลับตั้งต้นจะให้นางมาปรากฏตัวเบื้องหน้า ให้มาสร้างความอึดอัดใจอยู่ทุกวัน

ครั้นเสี้ยวเดียวคารวะแม่สามีเสร็จ สายตาที่เมื่อครู่ทรงหม่อมผู้นั้น จ้องนางเหม็งตอนเดินออกมา ก็ถูกโยนทิ้งไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อกลับมาถึงห้องของตน เวลาช่วงกลางวันที่เหลือกว่าครึ่งค่อนนี้เสี้ยวเดียวก็สามารถจัดสรรได้ตามแต่ใจแล้ว

คัมภีร์ที่มอบให้สวีฮูหยินในงานฉลองวันเกิดคราวก่อน เสี้ยวเดียวสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายมักจะคลี่อ่านเพื่อท่องสวดเป็นประจำ ถึงอย่างไรนั้นก็เป็คัมภีร์ที่นางคัดลอกขณะยังอยู่ที่จวนสกุลเดียว ขนาดตัวอักษรสำหรับสายตาของสวีฮูหยินจึงไม่แคล้วเล็กไปสักหน่อย ตั้งแต่ก่อนหน้านั้นนางจึงตั้งใจจะคัดคัมภีร์ฉบับใหม่ด้วยขนาดตัวอักษรที่ใหญ่ขึ้นเพื่อมอบให้สวีฮูหยิน และนางก็เริ่มคัดไปส่วนหนึ่งแล้ว ยามนี้พอกลับมานางจึงไม่มีแกลใจจะพักผ่อนต่อ ด้วยความซาบซึ้งใจที่มีต่อสวีฮูหยิน นางจึงม้วนแขนเสื้อขึ้นแล้วนั่งลงฝนหมึกคัดลอกอักษรต่อจากที่เริ่มต้นไว้

ยามเที่ยงเว่ยเซ่าไม่ได้กลับเข้ามา เสี้ยวเดียวกินอาหารคนเดียวเสร็จ กีบหลับครู่สั้นๆ จากนั้นจึงตื่นมาคัดคัมภีร์ต่อ จนเมื่อคัดจบไปหนึ่งช่วงแล้วนางก็ต้องเปลี่ยนมาใช้พู่กันที่ใหญ่ขึ้นเพื่อเขียนกรอบคำอ้างอิง

นางรู้สึกว่ามันดันดันที่มีอยู่จนหรือมหรือมไปสักหน่อยจนใช้ไม่เหมาะมือแล้ว
ห้องหนังสือของเว่ยเช่าอยู่ห่างจากห้องนอนไปไม่กี่ไกลนี้เอง คั่นกลาง
ด้วยระเบียงทางเดินเท่านั้น

ในห้องหนังสือของเขาจะต้องมีพู่กันที่ใช้ได้พอเหมาะเป็นแน่
หากเป็นเช่นเมื่อก่อนตอนที่เขายังถือกระบี่ชี้ใส่จุมุกตนอยู่ เสียวเฉียว
ยอมจะไม่เข้าไปในห้องหนังสือของเขาแน่

ทว่ายามนี้แตกต่างไปจากเดิมบ้างแล้ว ระยะเวลาบรูษสตรีขอเพียง
เคยมีความสนิทสนมทางกายกันมา หรือเคยผ่านความบ้าบิ่นแจกเช่น
เมื่อราตรีก่อน ไม่ว่าจะมีความเจตนาหรือไม่ ในจิตใจยอมบังเกิดความรู้สึก
สนิทชิดเชื้อกับอีกฝ่ายไม่มากนักน้อย

อีกอย่าง...นางก็เพียงไปหยิบพู่กันด้ามหนึ่งเท่านั้น

เสียวเฉียวลุกขึ้นออกจากห้องนอน มุ่งหน้าไปตามระเบียงทางเดิน
ผ่านข้างกายหญิงรับใช้ทำงานหนักสองคนที่กำลังกวาดลาน เมื่อมาถึง
หน้าห้องหนังสือของเว่ยเช่าก็ผลัดประตูเข้าไปหยิบพู่กันที่เหมาะสม
ด้ามหนึ่งแล้วกลับออกมาทันที

ตกตึกปลายยามชวี เว่ยเช่าจึงกลับมาถึงเรือน

ยามที่เพิ่งเข้ามาในห้อง ดูเหมือนเขายังคงหม่นหมอง 'ท่านโหว' ที่อยู่
ชั้นนอกผืนนั้นเอาไว้อ แลดูเคร่งขรึมไม่น้อยทีเดียว

หากมิใช่จนปานนี้เบื้องล่างของเสียวเฉียวยามเดินเห็นเมื่อถูกเสียดสี
ยังรู้สึกไม่สบายอยู่เล็กน้อย เพียงดูแค่ใบหน้าเคร่งขรึมตรงหน้า
นางยังเกือบนึกไปว่าเมื่อคืนตนเองต่างหากที่เป็นฝ่ายทรมานเขา

ทว่า...ไม่นานเขาก็ถลกหนังท่านโหวผืนนั้นออก
เข้าห้องอาบน้ำไปไม่ทันไร เสี่ยวเฉียวก็ได้ยินเขาเรียกให้นาง
ตามเข้าไป หลังจากไปถึงอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก เขาก็ให้นางช่วยดูหลังให้
ดูหลังก็ส่วนดูหลังสิ ไฉนดูไปดูมากลับกลายเป็นเขาที่ช่วยนวดเฟ้น
ให้นางทั่วทั้งเรือนร่างไปได้เล่า เพียงคลั่งเคล้นไม่เท่าไรเขาก็ออกอาการ
คึกคักฮึกเหิมอีกครา สุดท้ายก็อุ้มนางขึ้นเตียงตั้งท่าจะทำกิจกรรมใช้
แรงงานเช่นเมื่อคืนรอบสอง

บทเรียนอันแสนเจ็บปวดในราตรีก่อนยังคงชัดเจนราวกับเพิ่ง
ปรากฏขึ้นตรงหน้า อากักรำวระบมที่ช่วงล่างจับตั้ยังคงไม่ทุเลาดี
มือของเขาเพิ่งจะยื่นตรงมา เสี่ยวเฉียวก็รีบกดหมอนแน่นเป็นตายก็ไม่ยอม
ปล่อย หน้าละห้อยวอนขอความเมตตา พลังชี้แจงต่อเขานางเจ็บ
ทั้งยังเจ็บยิ่งนัก ตกค่ำยามชำระกายแล้วสัมผัสถูกน้ำก็ยังเจ็บ เพิ่งจะ
พยายามเมื่อครู่นี้เอง

ครั้นอารมณ์คึกคักของเว่ยเซ่าถูกขัดจังหวะ ดูเหมือนเขาจะเสียอารมณ์
อย่างยิ่ง ถึงกับพูดอย่างหน้าไม่อายว่าต้องขอดูก่อนถึงจะเชื่อ

ดวงหน้าของเสี่ยวเฉียวพลันแดงกำ แรกเริ่มนางยังไม่ยินยอม กระทั่ง
ถูกเขามขู่หลายหน สุดท้ายจึงยอมให้เขาดูจนได้

สีสันของผิวเนื้อบริเวณนั้นเป็นสีชมพูระเรื่อ ขอบที่อ่อนนุ่มถูกเสียดสี
จนผิวถลอกจริงๆ เพียงชั่วกลางวันเดียวยอมไม่หายดี เมื่อทาเคลือบด้วย
ยาชี้ผึ้งชั้นบาง ภายใต้แสงเทียนจึงแลคล้ายบุปผาที่จั่วว่าวดอกหนึ่ง
งามชวนมองเป็นที่สุด

เว่ยเซ่าเพิ่งพิศตาไม่กะพริบ ลุกกระเดือกขยับขึ้นลงอีกครา

เดิมทีเสี่ยวเฉียวใช้หมอนป้องกันเอาไว้ ทว่าผ่านไปชั่วครู่ก็รู้สึกได้ว่าเว่ยเซ่ายังคงไม่มีความเคลื่อนไหว สวามน้อยจึงเลื่อนหมอนออกเล็กน้อยแล้วมองตรงไป เห็นว่าเขายังคงจับจ้องไม่เลิกราวคล้ายว่าใจลอยอยู่บ้าง นางจึงรีบลดขากลง ดึงชายกระโปรงปิดคลุมเช่นเดิมแล้วลุกขึ้นนั่งในทันที

"ข้าไม่ได้หลอกท่านกระมัง"

ชายหนุ่มทอดถอนใจ "ละเว้นเจ้าไปก่อนก็แล้วกัน"

เสี่ยวเฉียวยังไม่ทันจะระบายลมหายใจจนสุดก็ต้องตื่นตระหนกที่เห็นเว่ยเซ่าคว้ากุมเท้าข้างหนึ่งของนางขึ้นไปวางบนหน้าท้องของนาง นวดคลึงไม่กี่หนก็คว้าจับเท้าของนางไปอีกข้าง

เสี่ยวเฉียวกลัวคั่นอยู่บ้าง ใจกลางฝ่าเท้ายิ่งไวต่อความรู้สึก เมื่อถูกเขานวดคลึงเพียงสองสามครั้งจึงหลุดหัวเราะอย่างกั้นไม่อยู่ นางหัวเราะกระท่อนกระแท่นพลางพยายามชักเท้าคืนมาด้วย

ทว่าเขากลับกุมเท้านางไว้แน่นยิ่งนัก ชักเท้าอย่างไรก็ไม่ขยับเลยสักนิด

เว่ยเซ่ายึดกุมเท้างามดังหยกไว้มีอละข้าง นวดคลึงซ้ำไปมาอยู่พักใหญ่

เท้าทั้งคู่ของบุตรีสกุลเฉียวงดงามดังที่เจ้าเงินรุ่มนั้นว่าไว้จริงเสียด้วย ชาวเนี่ยนประจวบเหมาะไม่หยกก็ไม่ปาน บีบแล้วสัมผัสได้ถึงเนื้อที่อุ่มนิ่มนุ่มเพียงนวดคลึงไปมาเขาก็ถูกปลุกเร้าจนเริ่มตื่นตัวขึ้นมาอีกครั้งแล้ว

วันนั้นถ้อยคำโสมมจากปากของเจ้าเงินรุ่มที่บอกว่าเคยเด็ดดอกจันทน์เคลิบเคลิ้มไหลลงนั้นเขาย่อมไม่เชื่อถือแม้เพียงน้อยนิด

ด้วยราตรีก่อนไปศึกเขาพิงจะพรากพรหมจรรย์ของนางไป แล้ว
ก่อนหน้านั้นที่เมืองสี้อจะไม่มีเรื่องเยี่ยงนั้นได้อย่างไรกันแล้ว

แต่ในเมื่อเจ้าเงินรุ่มนั้นบรรยายเป็นตุเป็นตะโดยเจาะจงถึงเท้า
ของนางเป็นพิเศษ เขาก็พอจะคาดเดาได้ว่าอย่างน้อยเท้าคู่งามนี้ก็เคย
ผ่านสายตาของเจ้านั้นมาแล้ว ในใจเว่ยเซ้าพลันผุดความซุนเคื่อง รวากับ
ของส่วนตัวถูกผู้อื่นจ้องตะครุบตาเป็นมัน ทันใดนั้นเขาก็จึงอขาข้างหนึ่ง
ของนางแล้วจับยกขึ้น ก็มหน้าอ้าปากกัตกลงไปบนเท้านุ่มนั้นโดยแรง

เดิมเท้าถูกเขาคลึงเล่น เสี่ยวเฉียวก็เกร็งจนหนังศีรษะตึงซาไปหมด
แล้ว จู่ๆ ยังเห็นเขาขบกัดเท้าตนอีก นางเจ็บจี๊ดจนต้องอุทานออกมาเบาๆ
"นี่ท่านพี่ทำอะไรของท่าน!"

เว่ยเซ้าคลายมือจากเท้างามดุจหยก พิศมองเสี่ยวเฉียวพลางเอ่ย
เนิบช้า "วันที่อยู่เมืองสี้อเจ้าเงินรุ่มนั้นเคยกัดเจ้าเช่นนี้หรือไม่"

เสี่ยวเฉียวจับต้นชนปลายไม่ถูก ไม่รู้เหตุใดเขาก็จึงพูดถึงเงินรุ่ม
ซึ่งนางเกือบจะลืมไปแล้วผู้นั้น ช้ายังเอ่ยคำถามที่ไร้ที่ที่มาที่ไปเช่นนี้อีก
นางสิ้นศีรษะตอบในทันที "เปล่า ท่านเอ๋ยถึงเขาเพื่ออะไร"

ในใจเว่ยเซ้าโล่งสบายทันตา จับจ้องสองเท้าของนางครู่เดียวก็ผุด
ความคิดประการหนึ่งขึ้น

ชายหนุ่มตรึงร่างอ่อนแอแล้ว พลางกดฝ่าเท้าที่นุ่มนวลกับหน้าท้อง
ของตนแล้วพาเคลื่นลงสู่เบื้องล่าง

การกระทำของเขาทำให้สาวน้อยตะลึงลาน ดวงตาเบิกกว้างขึ้น
ทุกขณะ...

เสี่ยวเฉียวมิได้เห็น้อยแรงลักเท่าใด เพียงจ่ายค่าตอบแทนด้วย
 ทำเนียบที่สูญเสียความบริสุทธิ์ผุดผ่องไปเท่านั้น ในที่สุดนางก็รอด
 ผ่านด่านในราตรีนี้ไปได้แล้ว

หลังทั้งสองชำระกายเสร็จแล้ว เขาก็อุ้มนางวางนอนลงบนเตียง
 ให้นางหนุนบนแขนของเขาก่อนจะโอบกอดร่างบางด้วยวงแขนเดียว

ท่านอนอันสนิทชิดใกล้...นี่กลับเป็นครั้งแรกที่ทั้งสองนอนเคียงกัน
 ในท่วงทำนองนี้

แสงไฟยังคงไม่ดับลง

เสี่ยวเฉียวพริ้มตาแสวงหลับอยู่ชั่วครู่ จากนั้นจึงแอบปรี๊ดตา
 เหลือบขึ้นด้านบนเพื่อมองเขา

เขาหลับตาอยู่ สีหน้านิ่งสงบคล้ายกับเข้าสู่ห้วงนิทราไปแล้ว

แต่เสี่ยวเฉียวรู้ว่าเขาน่าจะยังไม่หลับไหล

นางลังเลเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยเสียงเบา "อีกไม่กี่วันทูตที่ท่านลุง
 ของข้าส่งมาก็จะถึงอวี๋หยางแล้ว น้องชายข้าก็มาด้วย ท่านคงรู้แล้วกระมัง"

เว่ยเซ่าเปล่งเสียงดังอึมเรียบๆ

"เมื่อเช้าท่านย่าบอกให้น้องชายข้าพักในจวน ข้าซาบซึ่งในการจัดการ
 ของท่านย่ายิ่งนัก" เอ่ยจบเสี่ยวเฉียวก็สังเกตเห็นหน้าของเขา

เว่ยเซ่ายังคงหลับตา สีหน้าปราศจากอารมณ์ใดๆ

ผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดเขาก็เอ่ยตอบ "ในเมื่อท่านย่าจัดการแล้วก็
 ทำตามนั้นเป็นใช้ได้"

ใบหน้าของเขายังคงมองไม่ออกถึงความรู้สึกอื่น

เสี่ยวเฉียวเสียบงันไปชั่วครู่ก่อนกล่าว "เมื่อกลางวันข้าเข้าไปหยิบ

พู่กันด้ามหนึ่งในห้องหนังสือของท่านด้วย นึกขึ้นได้จึงบอกกล่าวกับท่าน
สักคำ"

คราวนี้เว่ยเซ้าตอบกลับอย่างรวดเร็ว "ไม่เป็นไร หากต้องใช้เจ้า
ก็เข้าไปได้เลย"

เสี่ยวเฉียวขานเสียงเบา "ขอบคุณท่านพี่ยั้งนั้ก"

เว่ยเซ้าลื้มตาขึ้นช้าๆ หันหน้ามามองนาง

เสี่ยวเฉียวส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขา

ช่วงไม่กี่วันถัดจากนั้น ยามกลางวันเว่ยเซ้าลี้วนมิงงานรัดตัวยิ่ง
ส่วนใหญ่เขาต้องออกเข้ากลับตึกทุกวัน วันนี้เขากลับมาเร็วหน่อยแต่ก็ยัง
สะสางงานราชการในห้องหนังสือตามลำพัง ต่อมาก่อนข้างค่ำแล้วเห็นเขา
ยังไม่กลับห้อง เสี่ยวเฉียวจึงนำของว่างชามหนึ่งไปให้เขา ทว่าเขากินไปได้
ไม่กี่คำก็เห็นนางเป็นของว่างแทนเสียนี้ เขาโอบรั้งให้นางนั่งอยู่บนตัก
หลังจากหนุ่มสาวใกล้ชิดสนิทสนมกันครู่หนึ่ง เว่ยเซ้าถึงค่อยเอ่ยปาก
"เมื่อจ้าวมีเรื่องกะทันหันนิดหน่อย ข้าต้องเดินทางไปฟຸ່งนี้ อีกสามสี่วัน
ก็กลับแล้ว"

เสี่ยวเฉียวชะงักไปเล็กน้อย

มีข่าวส่งกลับมาว่ากลุ่มของเฉียวฉืออยู่ใกล้มากแล้ว และจะมาถึง
ภายในวันสองวันนี้ เว่ยเซ้าเองก็รู้

"ท่านพี่มีธุระก็ไปจัดการเถิด" เสี่ยวเฉียวล้งเลชั่วจิตใจก่อนจะคลี้อยิ้ม
กล่าว

เว่ยเซ้าเหลือบมองนางแล้วโน้มใบหน้าเข้ามาหอมแก้มหนุ่มหนึ่งพอด

เขาอุ้มนางยี่ขึ้นแล้วกล่าว "คำแล้ว กลับห้องกันดีกว่า"

เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อส่งเว่ยเซ่าจากไปแล้ว เสี่ยวเฉียวก็กลับมาคัดลอก คัมภีร์อยู่ในห้องตามปกติ ทว่าครู่ต่อมาเว่ยเซ่ากลับส่งองครักษ์คนหนึ่ง ย้อนมาหาหยิบของที่จวนสกุลเว่ย องครักษ์ผู้นั้นแจ้งว่าท่านโหวดืมหนังสือ ไม้ไผ่ม้วนหนึ่งที่วางอยู่ในตู้ของห้องหนังสือ รมภวนนายหญิงโปรดหยิบ มาให้ตนนำกลับไป

เสี่ยวเฉียวเดาว่าเว่ยเซ่าน่าจะลืมไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ขณะนี้เขาคงกำลัง รอหนังสือไม้ไผ่ม้วนนี้อยู่ถึงค่อยออกเดินทาง นางจึงรีบไปที่ห้องหนังสือ ค้นหาม้วนไม้ไผ่ที่เขาต้องการในลิ้นชักตู้ที่บอกไว้

ทว่าขณะหมุนกุญแจจะออกจากห้องหนังสือนั้น นางกลับ ลังเลใจเล็กน้อยและหยุดฝีเท้าลงในที่สุด

เพราะนางมองเห็นกล่องใบหนึ่งที่วางอยู่ในลิ้นชักหนึ่งของตู้ใบนั้น ก่อนหน้านี้ยามที่นางเพิ่งมาถึงจวนสกุลเว่ยและเข้าพักในเรือนประจิม แห่งนี้เป็นวันแรก เนื่องจากเคยขยับกล่องใบนี้โดยไม่ตั้งใจ ตอนนั้น เว่ยเซ่ายังเคยซักถามนางเรื่องกล่องนี้แล้วย้ายไปเก็บที่อื่นในวันถัดมา ฉะนั้นนางจึงคาดเดาตั้งแต่ครั้งนั้นแล้วว่าสิ่งที่บรรจุอยู่ในกล่องใบนี้จะต้องมี ความหมายพิเศษสำหรับเขาเป็นแน่ เขาถึงได้สั่งห้ามแตะต้องกล่อง

สายตาของเสี่ยวเฉียวจรดลงบนกล่องใบนั้น หนึ่งมองอยู่ชั่วครู่ ทั้งที่นางรู้ว่าไม่ควรแตะต้อง ทว่าสุดท้ายการอบรมก็ยังคงไม่เพียงพอ นางยังยั้งซังใจไว้ไม่อยู่หยิบกล่องออกจากลิ้นชักมาจนได้

กล่องถูกกลวงสลักไว้ อีกรังมีไชสลักกุญแจทั่วไป หากแต่เป็นสลัก

ในรูปแบบของตารางเก้าช่องจำพวกกุญแจรหัส

กล่องมีน้ำหนักไม่มากนัก ตัวไม้ น่าจะกินน้ำหนักเกินครึ่งแล้วด้วยซ้ำ
สาวน้อยอุ้มกล่องเข้ามาใกล้หูแล้วเขย่าเบาๆ รู้สึกได้ว่าสิ่งที่บรรจุอยู่
ด้านในน่าจะเป็นจำพวกจดหมายหรือแผ่นกระดาษ

สัญชาตญาณสะกิดให้ภาพของธิดาสกุลซุซึ่งเคยพบที่แคว้นจงซาน
ผุดขึ้นเบื้องหน้าเสียวเฉียว

ชาติก่อนเว่ยเซ่าโปรดปรานธิดาสกุลซุอยู่หลายปี ภายหลังต้าเฉียว
ตายจากไปไม่นานยังแต่งตั้งนางเป็นฮองเฮาอีกด้วย

สตรีที่เคยเคียงข้างเว่ยเซ่าจนเติบโตใหญ่และโตกว่าเขาสองปีผู้นี้
การคงอยู่ของนางสำหรับเว่ยเซ่าแล้วน่าจะมีสถานะที่พิเศษอย่างยิ่ง

ก็น่าอยู่หรือ สตรีที่เป็นเลิศทั้งความอวบอิมและงามชวนใจ
ทรงเสน่ห์ไปถึงแก่นกระดูกเช่นนั้น กระทั่งเสียวเฉียวมองปราดแรก
ยังถึงกับใจลอยไปเล็กน้อย

เดิมที่สาวน้อยนับว่าพึงใจในรูปโฉมของตนอยู่ ทว่าเมื่อเปรียบกับ
สตรีผู้นั้นแล้ว ดูเหมือนรูปโฉมของนางจะกลายเป็นแค่ไม้ประดับไปทันที
รูปร่างยังไม่อาจเทียบได้ สำหรับเรื่องของเสน่หานั้น คาดว่าชั่วชีวิตนี้
นางก็คงฝักฝือออกมาไม่สำเร็จ

เสียวเฉียววางกล่องคืนในลักษณะเดิมก่อนจะรีบหมุนกายเดิน
ออกจากห้อง มอบหนังสือไม้ไผ่ที่หยิบมาให้องครักษ์นำไป

วันต่อมาสกุลเว่ยก็ได้รับสารรายงานว่ากลุ่มของเฉียวฉือกับ
หยางเฟิงทูตที่เฉียวเยวี่ส่งมาใกล้จะถึงเมืองอวี๋หยางแล้ว ขบวนซึ่งไปทรง

ของผู้อาวุโสมนทลเหี้ยนใจนี้ มีผู้ติดตามกว่ายี่สิบสามสิบคนทีเดียว
 สวีฮุหยินให้ความสำคัญยิ่งยวดจึงระบุให้เว่ยเหี้ยนเป็นผู้ออกจาก
 เมืองไปต้อนรับ และอนุญาตให้เสี่ยวเฉียวเดินทางไปพร้อมกันด้วย
 จวนจะได้พบหน้าน้องชายแล้ว เสี่ยวเฉียวจึงทั้งเฝ้ารอและทั้งดีใจ
 เมื่อผลัดเปลี่ยนชุดที่เป็นทางการเดินมาทางประตูใหญ่ ยังไม่ทันพ้น
 ประตูใหญ่นางก็เห็นเว่ยเหี้ยนนั่งอยู่บนหลังม้ารออยู่ก่อนแล้ว ด้านข้าง
 มีรถคันใหญ่เทียมแอกคู่สำหรับใช้เดินทางในฤดูคิมหันต์หนึ่งคัน หลังคา
 ของตัวรถคลุมด้วยผ้าใบ ด้านหลังและด้านซ้ายขวาทั้งสามด้านล้อมด้วย
 ผ้าม่านเนื้อโปร่งเบา ทั้งสามารถกันลมบังแดด ทั้งสามารถหลีกเลี่ยง
 สลายตาจืดจางอย่างขาดมารยาทของผู้คนบนท้องถนน

รถม้าตกแต่งวิจิตรหรูหราอย่างยิ่งตลอดคัน กระทั่งม้าสีแดงพุทรา
 ซึ่งเทียมอยู่เบื้องหน้ารถก็เป็นยอดอาชาที่กำยำพ่องพี ทำทางคึกคักฮึกเหิม
 สีขนมันเงาเป็นระเบียบปราศจากสีอื่นแทรกแซมแม้แต่น้อย หน้าผากม้า
 ติดด้วยเครื่องประดับทองคำ ล้อคอกคล้องสร้อยที่ห้อยกระพรวนเล็กเก๋ลูก
 จะคอยส่งเสียงกระทบแผ่วเบากระเซ็นหุยามเมื่อม้าโยกขยับศีรษะ

ตัวรถหุหุรากับยอดอาชาเช่นนี้ก็มีเพียงสตรีฐานะระดับภรรยา
 ทานโหวเช่นเสี่ยวเฉียวเท่านั้นถึงจะมีคุณสมบัตินี้ได้

ดูเหมือนเว่ยเหี้ยนจะรอคอยมาได้สักพักแล้ว ทว่ากลับไม่เห็นท่าที่
 หงุดหงิดจากเขาแม้แต่น้อย เขานั่งอยู่บนหลังม้าด้วยสีหน้าสงบแสนสบายใจ
 ครั้นมองเห็นเงาร่างของเสี่ยวเฉียวก้าวพ้นประตูใหญ่ออกมา เขาก็พลิกกาย
 ลงจากม้าเดินมารับ ยิ้มละไมเชิญนางขึ้นรถม้าพลางกล่าว "เมื่อครู
 ข้าวรายงานมาว่าเหลือระยะทางไม่ถึงยี่สิบลิแล้ว น้องสะใภ้ตามข้า

ออกไปรับที่นอกประตูเมือง คาดว่าน้องชายเจ้าก็คงมาถึงพอดี"

"ลำบากพี่ชายแล้ว"

เสี้ยวเฉียวคลี่ยิ้มให้เขานิิดๆ หันกายยกขายกกระโปรงก้าวขึ้นรถม้า เว่ยเหี้ยนสั่งให้ผู้ติดตามคุ้มกันไปประจำที่ด้านหน้าและด้านหลัง ขบวน ส่วนตนเองขึ้นม้าติดตามอยู่ข้างตัวรถของเสี้ยวเฉียวเยื้องไปทางด้านหลังเล็กน้อย จากนั้นก็สั่งเคลื่อนขบวนออกเดินทางไปยังประตูเมือง ทิศใต้

ภายหลังเสี้ยวเฉียวออกเรือนกับเว่ยเซ้า แม้ระยะเวลาที่มาอยู่เมือง อี้หยางไม่นานว่าสิ้น ทว่าส่วนใหญ่ล้วนอยู่แต่ในจวนไม่ค่อยได้ออกมา ข้างนอก คราวก่อนไปเขียนอักษรที่วิหารเจ้าแม่หวังหมู่ ทั้งซาไปและ ซากลับก็ล้วนนั่งอยู่ในตัวรถม้าแบบมีผนังปิดทึบสี่ด้าน ชาวเมืองอี้หยาง จึงมีโอกาสได้เห็นภรรยาท่านไหนน้อยนัก

ยามที่รถม้างามหรูคันนี้เพิ่งแล่นออกจากหน้าประตูใหญ่จวนสกุลเว่ย มาไม่ทันไรก็ดิ่งดูตสาตาของคนที่ได้เห็นไปมาจำนวนไม่น้อยได้แล้ว บนรถ แม้มีผ้าม่านล้อมอยู่สามด้าน ทว่าด้านหน้านั้นเปิดโล่ง อีกทั้งเมื่อรถม้า เคลื่อนตัว ผ้าม่านก็ยังถูกลายลมหอบม้วนขึ้นมาอีก

ท่ามกลางผ้าม่านเนื้อโปร่งเบา แลเห็นได้แต่ไกลว่าบนรถม้ามามี โฉมสะคราญแห่งยุคในอาณาจักรหรือรางดงามนั่งอยู่นางหนึ่ง ชาวนี้ พลันแพร์สะพัดออกไปทันที เมื่อรู้ว่า 'นาง' ก็คือนายหญิงแห่งจวนสกุลเว่ย คนเดินเท้าต่างพากันชำเลื่องมอม มีคนไม่น้อยถึงขั้นไล่ตามไปยัง ประตูเมืองทิศใต้ ภาพเหตุการณ์ยามที่เสี้ยวเฉียวออกจากเมืองขึ้นตุ ในครั้งนั้นคล้ายกำลังจะฉายซ้ำอีกครั้ง

เว่ยเหยียนเห็นราษฎรสองข้างทางเพิ่มจำนวนขึ้นทุกที่ เกรงแต่จะมีคนล่องเกินเสี่ยวเฉียวจึงบัญชาให้ผู้ติดตามคุ้มกันอย่างเข้มงวด ตนเองก็กระตุ้นม้าเข้าไปใกล้ตัวรถยิ่งขึ้นเช่นกัน สายตาทอดมองเงาร่างพริ้มเพราที่ปรากฏให้เห็นรำไรท่ามกลางผ้าม่านเนื้อโปร่งบางเบาไปตลอดทางสุดท้ายเมื่อออกจากเมืองแล้วจึงสั่งการให้หยุดขบวนที่ข้างศาลาหินซึ่งอยู่ไกลออกมาหลายลี้ สามด้านของศาลาหินซึ่งล้อมด้วยผ้าม่านและจัดวางม้านั่งไว้ที่ด้านในตั้งแต่แรก เว่ยเหยียนเชิญเสี่ยวเฉียวลงจากรถม้าเข้าไปพักผ่อนในศาลาหินชั่วคราวระหว่างรอคอยการมาถึงของคณะทูตจากมณฑลเหยียนโจว

เว่ยเหยียนคิดอ่านละเอียดรอบคอบทีเดียว ในศาลาหินยังจัดวางผลไม้สดใหม่ที่ล้างแล้วสองจาน ขนมที่ประณีตพิถีพิถันอีกสองอย่างพร้อมด้วยน้ำชา เสี่ยวเฉียวเพียงปรารภน่าจะพบนาน้องชายโดยเร็วเท่านั้นจึงไม่มีแกลใจจะกินสิ่งใด เพียงรู้สึกคอแห้งเล็กน้อย นางเห็นว่า มีน้ำชาอยู่พอดีจึงจิบซ้าๆ ไปหนึ่งถ้วย ขณะที่ดื่มต่อด้วยที่สองได้ครึ่งหนึ่งก็แลเห็นแต่ไกลว่าปลายสุดของถนนหลวงปรากฏเงาร่างของกำลังคนกลุ่มหนึ่ง

เสี่ยวเฉียวพลันตื่นเต้น รีบวางถ้วยชาแล้วออกจากศาลาพักร้อน หลังจากนั้นมายืนอยู่ริมทาง มือยึดจับเสาศาลาชะเง้อคอเฝ้ามอง กลุ่มคนที่อยู่ไกลตาเคลื่อนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนนางสามารถเห็นธงของมณฑลเหยียนโจวที่กำลังโบกสะบัด รอจนใกล้มากขึ้นอีกหน่อยก็เห็นชัดถนัดตาว่าด้านหน้ามีอาชาสีแดงอยู่ตัวหนึ่ง เสี่ยวเฉือน้องชายของนางนั่งอยู่บนหลังม้าตัวนั้น กำลังมุ่งมายังทิศทางที่นางยืนอยู่

เมื่ออยู่ห่างกันในระยะยิงธนู เขียวฉือก็มองเห็นเสี้ยวเขียวที่กำลังโบกมือให้เขาอยู่ริมทาง ในใจหนุ่มน้อยยินดีปรีดา รีบเร่งม้าออกจากขบวนควบตะบึงมาหาพี่สาวราวกับเหินบิน ครั้นใกล้ถึงเบื้องหน้าก็พลิกกายลงจากม้า วิ่งฉิวมาจนถึงตรงหน้านาง

"พี่สาว!"

"น้องพี่!"

สองมือของเสี้ยวเขียวคว้ากุมแขนของน้องชายไว้แน่น หน้าอกพลันร้อนวูบวาบ ขอบตาแดงระเรื่อขณะพิจารณาน้องชายที่พรากจากกันไปครั้งปีเศษ

ร่างกายของเขาสูงขึ้นไม่น้อย จำได้ว่าก่อนนางออกเรือนเขาสูงกว่านางเพียงแค่เกือบครึ่งศักราชเท่านั้น ครึ่งปีเศษมานี้นางเองก็สูงขึ้นเช่นกัน ทว่าเขากลับสูงเร็วยิ่งกว่า ตอนนี้เขียวฉือเตี้ยกว่าเว่ยเซ่าเพียงนิดเดียวเท่านั้น นางต้องแหงนหน้ามองเขาแล้ว ไม่เพียงแค่นี้ กระทั่งช่วงไหล่ก็ผายกว้างขึ้นด้วย ยามที่เขายืนอยู่ต่อหน้านางมีท่าทางเหมือนผู้ใหญ่ไม่น้อยทีเดียว

เขียวฉือคิดถึงพี่สาวของตนมากเช่นกัน นับแต่นางแต่งออกไป เขาก็รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าสกุลเว่ยแตงบุตรสกุลเขียวต้องไม่ประสงค์ดีแน่ วิดกอยู่ทุกวันที่พี่สาวมาอยู่ทางนี้แล้วจะถูกทรมาณใจกาย ดังนั้นเมื่อเขียวเว่ยผู้เป็นลุงจะส่งทูตขึ้นเหนือมาคราวนี้ เขาถึงต้องตามมาให้ได้ และขณะนี้จึงกำลังสำรวจนางอย่างละเอียดอยู่เช่นกัน

เสี้ยวเขียวมีรูปร่างสูงขึ้นกว่าปีที่แล้วเล็กน้อย อารมณ์บนร่างงามหรูหรา ดวงหน้าเปล่งปลั่งมีน้ำมีนวล ก่อนออกเรือนงามพิศุทธิ์ไร้เดียงสา

เช่นดรุณีน้อยในหอห้อง ทว่ายามนี้คิดว่าเปรียบกับกาลก่อนแล้วกลับมี
เสน่ห์อันหยาดเยิ้มของสาวน้อยแรกแต่งงานเพิ่มขึ้นอีกไม่น้อย เฉียวฉือ
รู้สึกเพียงว่าพี่สาวคล้ายชวนมองยิ่งกว่าปีที่แล้ว แต่ชวนมองขึ้นตรงที่ได้นั้น
เขากลับพูดไม่ถูก สรุปคือเห็นนางแล้วดูจะมีความเป็นอยู่ที่ไม่เลวเลย
หัวใจซึ่งแขวนลอยมาตลอดทางจึงค่อยวางลงได้เสียที จู่ๆ เห็นพี่สาว
ขอบตาแดงเรื่อ หนูน้อยก็พลันมือไม้ปั่นป่วน เอย่ถามอย่างลนลาน
"พี่สาว ท่านร้องไห้ด้วยเหตุใดกัน"

"เพราะพี่สาวของเจ้าเห็นเจ้าองอาจหัวหาญกว่าแต่ก่อนนะสิ
อายุเพียงเท่านี้ก็สามารถอยู่หน้าแนวรบเด็ดชีพได้หนึ่งด้านรับได้สองแล้ว
ในใจของนางปลาบปลื้มถึงได้หลังน้ำตาแห่งความปีติออกมา"

เฉียวเฉียวยังไม่ทันจะได้ตอบ เว่ยเหยียนที่เข้ามาใกล้ก็ยิ้มกล่าวกับ
เฉียวฉือก่อนแล้ว

เฉียวฉือเหลือบมองเว่ยเหยียนแล้วตะลึงไปเล็กน้อยด้วยนึกว่า
บุรุษผู้นี้คือเว่ยเซ่า ครั้นมองซ้ำอีกหนถึงค่อยรู้สึกที่ไม่ถูกอยู่บ้าง เขาได้ยิน
มาว่าเว่ยเซ่าเพิ่งอายุยี่สิบต้นๆ เท่านั้น ทว่าบุรุษที่ยืนสูงสง่าผู้นี้แม้จะ
โดดเด่นเช่นกัน แต่อายุดูเหมือนจะโตกว่าที่รู้มาไปสักหน่อย เขาจึงมอง
ไปทางเฉียวเฉียวอย่างช่วยไม่ได้

เฉียวเฉียวปาดน้ำตาก่อนจะเอ่ยป่นปี้ "เขาคือญาติของพี่เขยเจ้า
เจ้าเมืองเว่ยผู้ครองเมืองได้ ควบตำแหน่งแม่ทัพพรตศึกชั้นสามของราชสำนัก
เขารับคำสั่งจากผู้เป็นนายให้ออกจากเมืองมาต้อนรับคณะทูตของเจ้า
โดยเฉพาะ"

เฉียวฉือพลันเข้าใจกระจ่าง เขามองพิจารณาเว่ยเหยียนเล็กน้อย

เห็นชายหนุ่มผู้นี้ลักษณะท่าทางไม่ธรรมดา อีกฝ่ายดูเก่งกาจเฉียบแหลม มีท่าที่เป็นกันเอง ทั้งใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้ม

ตอนขามาดูเฉียวฉือเตรียมใจไว้แล้วที่จะถูกคนสกุลเว่ยปฏิบัติอย่างเย็นชา ทว่ายามนี้กลับผิดคาด ยิ่งนึกถึงที่เมื่อครู่อีกฝ่ายเอ่ยถึงเรื่องที่ดินปะทะกับข้าศึกหน้าแนวรบนอกเมืองจิวเหี้ยด้วยน้ำเสียงแจ่มแววชื่นชม เฉียวฉือจึงรู้สึกละอายอยู่บ้าง ขณะเดียวกันก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกดีใจ และมีความประทับใจที่ตีเยี่ยมต่อเว่ยเหี้ยนในทันที เมื่อฟังเสี่ยวเฉียวแนะนำ จบจึงเกิดความเคารพเลื่อมใส รีบคารวะอีกฝ่ายพร้อมเรียกขานว่า "ท่านเจ้าเมือง"

เว่ยเหี้ยนยิ้มกล่าว "เจ้าคือน้องชายแท้ๆ ของน้องสะใภ้ก็เหมือนเป็นครอบครัวเดียวกับข้า ไม่ต้องเห็นเป็นคนอื่นไกลเช่นนี้หรอก เรียกข้าว่า พี่ชายก็ได้"

ถึงอย่างไรเฉียวฉือก็ยังอายุไม่ถึงสิบหกปี ร่างกายแม้สูงใหญ่ทว่าจิตใจยังคงเป็นเพียงเด็กตัวโตคนหนึ่งเท่านั้น เมื่อเห็นเว่ยเหี้ยนเป็นมิตร เช่นนี้เขาจึงไม่มัวเกรงใจ เรียกอีกฝ่ายว่า 'พี่เว่ย' ทันที ทั้งสองเรียกพี่เรียกน้องกัน มองปราดแรกดูคล้ายสหายต่างวัยก็ไม่ปาน

น้องชายยังไม่ทันจะเข้าเมือง เพิ่งพบหน้าครั้งแรกก็สนิทชิดเชื้อกับเว่ยเหี้ยนถึงเพียงนี้แล้ว เสี่ยวเฉียวรู้สึกว่าจะไม่ค่อยเหมาะสมนัก อีกทั้งความรังเกียจที่นางมีต่อเว่ยเหี้ยนผู้นี้แม้ไม่รุนแรงเท่าตอนแรกเริ่ม แต่ก็รู้สึกอยู่ตลอดว่าคนผู้นี้ไม่น่าพึ่งพิง จิตได้สำนึกจึงไม่ยอมกาให้น้องชายใกล้ชิดกับเขาถึงเพียงนี้ แน่แน่นอนว่าภายใต้สถานการณ์เช่นยามนี้ นางย่อมไม่อาจพูดอันใด

ชั่วครู่ต่อมาหยางเฟิงหลุดจากมณฑลเหียนโจวที่ถูกเฉียวฉือทิงไว้ เบื้องหลังก็มาถึงพร้อมกับผู้ติดตามทั้งกลุ่ม

เสี่ยวเฉียวเคยพบหยางเฟิงมาก่อน เขาเป็นเสนาธิการของท่านลุง ซึ่งแตกฉานในเรื่องหลักคิดของสำนักหฺงจฺยา นับเป็นปราชญ์เลื่องชื่อ ผู้หนึ่งของมณฑลเหียนโจว เว่ยเหียนเดินตรงไปต้อนรับหยางเฟิง ลงจากม้า หลังจากทั้งสองฝ่ายคารวะและพูดคุยสนทนากันแล้ว เสี่ยวเฉียว ก็ก้าวขึ้นรถม้าไปอีกครั้ง จากนั้นคนทั้งหมดจึงค่อยๆ เคลื่อนขบวนอัน ยาวเหยียดอย่างสูงเส้นทางกลับเข้าเมืองภายใต้การนำของเว่ยเหียน

หยางเฟิงเดินทางมาคราวนี้นอกจากสารไม้ไผ่ที่เฉียวเยี่ยเขียนด้วย ตนเองแล้ว ยังนำของกำนัลล้ำค่ามาเพื่อแสดงความขอบคุณ ไม่เพียงแค่อาภรณ์ทอลายปักดิ้นกับเครื่องประดับทองที่จะมอบแต่สวี่ฮูหยินและ จูชือเท่านั้น ยังมีผ้าไหม ผ้าแพร ผ่าดั้น ผ่าต่วน และผ้าทอลายอย่างละ สองร้อยพับรวมทั้งสิ้นหนึ่งพันพับ กับของพื้นเมืองจากมณฑลเหียนโจว อีกสิบคันรถเต็มๆ

ขบวนรถและม้าเคลื่อนผ่านท้องถนนไปท่ามกลางสายตาจับจ้อง และเสียงถกความเห็นอันแข็งแรงแช่ของชาวเมืองอวี๋หยาง

หลังจัดให้หยางเฟิงพำนักที่เรือนรับรองในจุดพักเปลี่ยนม้าแล้ว เว่ยเหียนก็เอ่ยชี้แจงว่าเมื่อวานเว่ยเซ้ามีธุระด่วนต้องไปจากเมืองอวี๋หยาง อีกไม่กี่วันก็จะกลับมา เทียบหยางเฟิงวางใจพักผ่อนรอก่อน จากนั้น จึงพาเฉียวฉือไปยั้งจวนสกุลเว่ย

เรื่องแรกหลังเฉียวฉือมาถึงย่อมต้องไปเยี่ยมคารวะท่านย่าและ

ท่านแม่ของเว่ยเซ่า

ทว่าก่อนหน้านั้นเขาจะต้องชำระเนื้อตัวผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่เป็นทางการนี้เสียก่อนถึงจะไปเยี่ยมคารวะผู้อาวุโสได้

เสี่ยวเฉียวคอยอยู่นอกห้องของเฉียวฉือ ครั้นเห็นน้องชายออกมาพร้อมสีหน้าอึมเศร้าเปี่ยมราศี อารมณ์ชุดใหม่แขนกว้างสีดำที่อยู่บนร่างยิ่งขับเน้นให้ดวงหน้าของเขาแลดูหมดจืดจางหยกประดับหมวก ในใจของนางก็แสนจะปลื้มปริ่ม มีความรู้สึกภาคภูมิใจ

น้องชายข้าเริ่มเติบโตใหญ่แล้ว

เสี่ยวเฉียวพาเฉียวฉือมุ่งหน้าไปยังเรือนอุครด้วยตนเอง ระหว่างทางสาวใช้วัยแรกรุ่นของจวนสกุลเว่ยหลายคนพอแลเห็นน้องชายของนายหญิงต่างก็พากันส่งสายตามองมา

สวีฮุ่ยยืนกับจูชื้อลั่นนั่งประจำที่แล้ว เว่ยเหยียนก็อยู่ด้านข้างด้วย ภายหลังเฉียวฉือได้พี่สาวพาเข้ามาก็คารวะสวีฮุ่ยยืนกับจูชื้อตามลำดับ

แม้เฉียวฉือจะยังไม่ครบสิบหกปี และยามนี้สกุลเฉียวจะเป็นเช่นตะวันรอนจวนลับทิวเขาไปแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็เป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่เช่นกัน เรื่องมารยาทในการพบปะผู้ใหญ่ย่อมถูกอบรมอย่างเข้มงวดมาตั้งแต่เล็ก มีหรือที่จะบกพร่องผิดพลาดได้ พอคารวะเสร็จเฉียวฉือก็ลุกขึ้น สวีฮุ่ยยืนดูเหมือนจะพอใจอย่างยิ่ง เคยชมว่าเขารูปโฉมโดดเด่นประดุจอินทรีหนุ่มผงาดฟ้า จากนั้นจึงสั่งให้จวนเอ๋ามอบของกำนัลแรกพบ เป็นมีดคันเล่มนึ่งซึ่งตัวฝักฝังประดับด้วยพลอยตาแมวอันงามวิจิตร

ครั้นแลเห็นเฉียวฉือองอาจเปี่ยมราศีประหนึ่งเขาหยกตระหง่านอยู่เบื้องหน้า จูชื้อก็นึกถึงสามีกับบุตรชายคนโตของตนที่ด่วนจากไป

ในปีนั้น บัดนี้บุตรชายของครอบครัวศัตรูไม่เพียงเติบโตเป็นผู้ใหญ่เท่านั้น เขายังได้รับการต้อนรับเข้าประตูจนมาเสมือนเป็นแขกผู้สูงศักดิ์ อารมณ์ ซิงซังรังเกียจในใจนางนั้นสุดที่จะใช้น้ำหมึกบรรยายออกมาได้ ทว่าชีวิต ใดอย่างใ้ก็ก็เป็นนายหญิงใหญ่แห่งจวนโหวมาหลายสิบปี ในโอกาส เช่นนี้ ซ้ายยังอยู่ต่อหน้าสวีฮุย หินเลยจะกล้าแสดงท่าทีผิดมารยาท ออกไป นางจึงฝืนใจกดข่มความเคียดแค้นซิงซังลงไป ก่อนจะสั่งให้บ่าว มอบของกำนัลแก่เฉียวฉือเช่นกัน

เฉียวฉือประคองรับมาด้วยสองมือ กล่าวขอบคุณแล้วลุกขึ้นอีกครั้ง

สวีฮุยเรียกให้เขาเข้ามาใกล้ๆ แล้วไ้ถามความเป็นอยู่หลาย ประโยคอย่างสนิทสนม ทั้งเอ่ยรั้งเขาให้พำนักอยู่ที่นี้สักระยะ จากนั้น จึงกล่าวกับเว่ยเหยียน "บังเอิญน้องรองของเจ้ามีธุระไม่อยู่ในเมืองพอดี สองวันนี้ยายจึงต้องมอบหมายงานให้เจ้าอีกอย่าง ช่วยพาเขาไปเที่ยวชม ข้างนอกแทนน้องรองของเจ้าที่ แดนเหนือของพวกเขาแม้ทิวทัศน์ไม่งาม เพลิดเพลินเท่าแดนใต้ แต่ก็มีทัศนียภาพอันตระการตาเปี่ยมพลังมิใช่น้อย"

เว่ยเหยียนยิ้มกล่าว "ไม่ต้องให้ท่านยายสั่งกำชับหลานก็ตั้งใจทำ เช่นนี้ได้อยู่แล้วขอรับ"

74

เมื่อเจิวฉือเยี่ยมคารวะสวีฮุ่ยฮินกับจู่ซือเสวี่จิ้น เสี่ยวเจียวก็กล่าวขอบคุณต่อพวกนางทั้งสองและเว่ยเหยียน จากนั้นจึงพาน้องชายมายังเรือนประจิมของตน

ซุนเหนียงชะเง้อมองอยู่กลางทางแต่แรกแล้ว พอเห็นแต่ไกลว่าเจิวฉือเดินเคียงไหล่มากับเสี่ยวเจียวก็รีบเดินตรงไปต้อนรับ ยิ้มตาหยีสอบถามอย่างจริงจัง "คุณชาย ยังจำบ่าวได้หรือไม่เจ้าคะ"

เมื่อก่อนตอนอยู่ที่เมืองตง หากเอ่ยถึงระยะเวลาที่อยู่ร่วมกันมาแท้จริงแล้วเสี่ยวเจียวเพิ่งจะอยู่กับซุนเหนียงมาเพียงสองปีเท่านั้น ผิดกับเจิวฉือที่ได้ซุนเหนียงดูแลมาแต่เล็กอย่างแท้จริง นายของสกุลเจียวแม้ด้อยสามารถและขาดความมุ่งมาดปรารถนา ทว่ากลับมีจุดหนึ่งซึ่งตระกูลซุนนางอื่นยากจะเทียบได้ติด นั่นคือการปกครองราษฎรระดับล่างกับเข้ารับใช้ในจวนอย่างเอื้ออารีเสมอมา เจิวฉือก็เป็นเช่นเดียวกัน

ให้ความสนิทสนมและผูกพันกับซุนเหียงอย่างยิ่ง พอมองเห็นนางเขาก็รีบเดินขึ้นหน้าไปเอ่ยเข้า "ซุนเหียงสาวขึ้นกว่าแต่ก่อนมากจนเข้าเกือบจำไม่ได้ทีเดียว"

แม้ว่าคุณชายน้อยกำลังหยอกให้ตนดีใจ ทว่าซุนเหียงก็ถูกหยอกจนหน้าบานแล้วจริงๆ นางต้อนรับเขาด้วยความยินดีปรีดา สนทนาศัพท์พระจนกลับถึงเรือนประจิม

เมื่อเสี่ยวเฉียวได้ถามถึงสุขภาพของบิดากับท่านลุงท่านป้า เฉียวฉือก็ตอบว่า "ท่านพ่อสุขภาพแข็งแรงดี ก่อนเดินทางมายังกำชับเป็นพิเศษให้ช้านำคำพูดมาบอกพี่สาวว่าไม่ต้องเป็นกังวล พี่สาวอยู่ทางนี้สุขสบายดีเป็นพอ ทว่าพักก่อนเขวียไ้มาโจมตี ท่านลุงจึงกลัดกลุ้มจนล้มป่วยต่อมากพอเขวียไ้ถอนทัพกลับไป ท่านลุงก็พักฟื้นจนหายดีในเวลาแค่ไม่กี่วัน ส่วนท่านป้าก็สบายดีมาตลอด"

เสี่ยวเฉียวได้ยินว่าบิดาแข็งแรงปลอดภัยก็เบาใจ

ซุนเหียงพูดคุยเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้างเพียงชั่วคราว นางรู้ว่าทั้งสองย่อมมีวาระอื่นจะสนทนากันจึงถอยออกไปก่อน ปล่อยให้เสี่ยวเฉียวกับเฉียวฉือสองพี่น้องได้อยู่กันตามลำพัง

คนสกุลเว่ย...ไม่ว่าผู้เป็นย่าหรือแม่สามีของพี่สาวล้วนแต่มีท่าทีเกรงใจผิดจากที่เขาคาดไว้ถึงเพียงนี้ ยิ่งการต้อนรับด้วยไมตรีเปี่ยมล้นของพี่เว่ยผู้นั้นก็ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง เรียกได้ว่าใส่ใจทุกรายละเอียด เห็นที่พี่สาวจับปลัดจับผลูแต่งมาที่นี้จะนับว่าได้โชคจากคราวเคราะห์แล้ว มีความเป็นอยู่ที่ไม่เลวทีเดียว เห็นพี่สาวอยู่ดีมีสุขยังสำคัญยิ่งกว่าตัวเขาอยู่ดีมีสุขเสียอีก

เฉียวฉือได้รับรู้เรื่องที่น่ายินดีเหนือความคาดหมายนี้จึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ สอบถามด้วยอาการคึกคักตื่นเต้น "พี่สาว พี่เขยข้าจะกลับมาวันไหนหรือ ข้าจะได้ออกนอกเมืองไปต้อนรับเขา!"

เสี่ยวเฉียวนึกถึงบทสนทนาในคืนก่อนที่เว่ยเซ้าจะออกเดินทางตอนที่เขาเอ่ยกับนางว่าวันรุ่งขึ้นต้องไปเมืองจั่ว

อันที่จริงนางไม่รู้ลึกเลยสักนิดว่าที่เว่ยเซ้าไปเมืองจั่วเช่นนี้เพราะมีเจตนาที่จะเลี่ยงการต้อนรับน้องชายของนางกับคนจากมณฑลเหียนโนจิว

แม้ถึงบัดนี้ยังไม่อาจนับว่านางรู้จักเขาลึกซึ้งสักเท่าใดนัก แต่นางก็รู้สึกอยู่ตลอดว่าด้วยฐานะและความทะนงตนของเว่ยเซ้า ต่อให้เขาไม่อยากจะรับรองแขกจริงๆ แค่นี้เพียงเฉียวเฉียวเฉียวก็สิ้นเรื่องแล้ว ใ้ว่าเขาจะไม่กล้าทำ เขาไม่จำเป็นต้องเลือกใช้วิธีหลบเลี่ยงเช่นนี้สักนิด

บางที่เขาอาจต้องไปที่นั่นในเวลาจริงๆ ก็เท่านั้น

แต่จะว่าไปต่อให้เป็นเหตุประจวบเหมาะอย่างไร หลายวันนี้ท่าทีของเว่ยเซ้าต่อกรมาเยือนของเฉียวฉือก็ทำให้นางรู้สึกได้ถึงความเฉยชาและไม่กระตือรือร้นจากเขาอยู่ดี รวากับว่า 'ท่านย่าว่าอย่างไรก็ให้ท่านทำของท่านไป เกี่ยวอันใดกับข้าด้วยเล่า'

หากทำที่ที่เขามีต่อนางยังคงเฉยเมยรั้งเกยเช่นเดียวกับเมื่อแรกเริ่มนางย่อมจะไม่ว่าอันใด ทว่าบัดนี้ทั้งสองสนิทชิดใกล้จนเคยร่วมทำอะไรต่อมิอะไรมาหมดสิ้นแล้ว อีกทั้งท่าทางของเขายังคล้ายหลงใหลนางมิใช่น้อย หัวอึดใจก่อนที่เขาจะเอ่ยเรื่องไปเมืองจั่วในห้องหนังสือเมื่อวันก่อน เขายังรั้งให้นางนั่งบนตักแล้วจุมพิตลูบไล้นางอย่างเอาแต่ใจอยู่เลย

เมื่อรู้ว่าเว่ยเซ้าจะจากไปในช่วงเวลานี้ ทั้งยังมีท่าทีไม่สนใจ

โดยสิ้นเชิง กระทั่งคำชี้แจงหรือปลอบโยนนางสักนิดก็ไม่มี ต่อให้นาง
ใจกว้างสักเพียงใด หรือปล่อยวางได้เพียงไหน ในใจก็ไม่แคล้วอึดอัด
คับข้องเล็กน้อยอยู่นั่นเอง

เสี่ยวเฉียวยอมไม่เพื่อฝันว่าเว่ยเซ่าจะญาติดีกับคนในครอบครัว
ของนางเพียงเพราะว่าเขาารู้สึกดีกับนางแล้ว ถึงอย่างไรความแค้นของบิดา
กับพี่ชายเขาก็ทำให้สองสกุลไม่อาจอยู่ร่วมแผ่นดินได้

ทว่าจนแล้วจนรอดจิตใจนางก็ยังยากจะสงบลงได้อยู่ดี

พูดให้ชัดเจนคือยามนี้นางรู้สึกว่าเป็นเพียงของเล่นที่ได้ชื่อว่า
'ภรรยา' ไม่ต่างจากการใช้รูปโฉมซื้อใจบุรุษ ยามนี้เขาแสวงหาความ
แปลกใหม่จึงมีสีหน้าที่นับว่าดีต่อนางไม่น้อย แต่วันหน้าใครเล่าจะรู้ได้ว่า
เป็นเช่นไร

ยามนี้เห็นน้องชายเพิ่งมาถึงก็มีสีหน้าระรื่นจนออกนอกหน้า เกรงว่า
คงจะวาดภาพเว่ยเซ่าไว้ใกล้เคียงกับเว่ยเหยียน หากถึงเวลาได้พบตัวจริง
ความต่างที่เขาพบเจออาจใหญ่หลวงเกินกว่าจะรับไหว เสี่ยวเฉียว
จึงเอ่ยเตือนเขาทันที "พี่เขยเจ้าสุขุมเยือกเย็น แต่โรมามากจะเคร่งขรึม
เข้มงวด ไม่เหมือนเจ้าเมืองเว่ยหรือก ทั้งยังแปลกแยกเก็บตัว ปกติ
ก็ไม่ชอบสูงลิบกับใคร หากเจ้าพบเขาแล้วต้องรักษาพิธีต้องอันจำเป็น
อย่าได้ตีสนทเินงาม ประเดี๋ยวเขาจะมีความทรงจำที่ไม่ดีเกี่ยวกับเจ้าได้"

เสี่ยวฉือตะลึงงัน เห็นพี่สาวมีสีหน้าจริงจังไม่คล้ายกำลังเอ่ยล้อเล่น
เขาลังเลเพียงชั่วอึดใจก็ผงกศีรษะรับ "ข้าจดจำไว้แล้ว"

ตอนนี้เสี่ยวเฉียวถึงค้อยผะรอยยิ้ม จูงเขานั่งลง ใต้ถามความเป็นอยู่
ของเขา

เฉียวฉือตอบไปที่ละเรื่องก่อนจะโพล่งถาม "พี่สาว ท่านได้ข่าวของพี่ต้าเฉียวบ้างหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวสั่นศีรษะ

"ก่อนหน้านี้ข้าได้พบปีจื้อบ่าวเลี้ยงม้าในยี่นต้าสี่มรกตนั้นด้วยนะ"

เสี่ยวเฉียวตะลึงงัน

เฉียวฉือจึงเล่าเรื่องตอนที่อยู่นอกเมืองจวีเหยี่ยวให้นางฟังรอบหนึ่ง บอกว่าขณะที่ทัพสกุลเฉียวคุมเชิงเตรียมแลกชีวิตเพื่อสู้ศึกกับทัพของเซวียไท่ที่มารุกราน เขาออกจากแนวทหารไปเด็ดชีพบุตรชายของเซวียไท่ก่อนจะประมือกับแม่ทัพสองคนของอีกฝ่าย ในห้วงคอขาดบาดตายนั้น เขาได้ขายแปลกหน้าที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันหนึ่งช่วยชีวิตเอาไว้

"พี่สาว ตอนนั้นเขาพาข้าส่งกลับมาถึงข้างกายท่านพ่อ ข้าได้เห็นโฉมหน้าของเขาชัดเจน เขาก็คือปีจื้อบ่าวเลี้ยงม้าในจวนที่หายตัวไปพร้อมกับพี่ต้าเฉียวคนนั้น พ่อการศึกยุดี ข้าจึงจับตามองเขาไว้และไล่ตามไปสุดชีวิตจนกระทั่งตามทัน เขาบอกว่าเป็นสามีภรรยากับพี่ต้าเฉียวแล้ว ฟังจากน้ำเสียงของเขาราวกับพี่ต้าเฉียวเต็มใจไปพร้อมกับเขาเอง ตั้งแต่แรก พี่สาว ท่านกับพี่ต้าเฉียวสนิทกันมาแต่ไหนแต่ไร ท่านจะไม่รู้สึกนึกเสียวหรือ"

ก่อนหน้านี้เสี่ยวเฉียวรู้เพียงว่าบิดานำทัพหยุดเซวียไท่ไว้ที่นอกเมืองจวีเหยี่ยว ต่อมาเซวียไท่ได้ข่าวว่าฐานที่มั่นใหญ่ของตนถูกหยางซิ่นจู๋โจมตีถูกบีบให้ต้องถอนทัพกลับไปช่วยเหลือเมืองตนเอง นางไม่รู้สึกนึกว่าระหว่างเรื่องราวยังมีเหตุการณ์เช่นนี้ด้วย ฟังจบจึงตั้งตระหนกทั้งยินดี

ที่ผ่านมานางไม่ได้ข่าวคราวของปีจื้อกับต้าเฉียวเลย ดังคำกล่าว

ที่ว่า 'เป็นคนในกสิกรรมผู้เป็นสุนัขนามสันติ' แม้รู้ว่าปีศาจน่าจะปกป้อง
 ตัวเดียวได้เป็นอย่างดี ทว่านางยังคงวางใจไม่ลงอยู่นั่นเอง มักรู้ถึง
 พวกเขาอยู่บ่อยครั้ง ยามนี้ได้รู้ข่าวจากปากของน้องชาย อย่างน้อยก็ชี้แจง
 ได้ประเด็นหนึ่งว่าพวกเขาสองคนน่าจะลงหลักปักฐานมั่นคงแล้ว เมื่อ
 ปีศาจรู้ว่ามณฑลเหียนโจวมีภัยจึงได้แฝงตัวกลับมาลอบบีให้การช่วยเหลือ
 เสี่ยวเฉียวสบสายตากังขาของน้องชายพลางเอ่ยตอบ "ข้าย่อมรู้
 แน่หนอน ไม่เพียงแต่รู้เท่านั้น ตอนแรกข้ายังเป็นคนช่วยพวกเขาสองคน
 หลบหนีไปด้วย"

เสี่ยวเฉียวตกตะลึงพริ้งเพริด พุดไม่ออกสักประโยคเดียว

เสี่ยวเฉียวเอ่ยต่อ "ข้ารู้ว่าเจ้าไม่เข้าใจ แต่วันหน้าเจ้าก็จะเข้าใจ
 กระจางเอง พี่สาวอยากให้อำนาจไว้ว่าปีศาจไม่ได้เป็นเพียงอดีตบ่าวเลี้ยงม้า
 ทั่วไปในจวนของพวกเราเช่นนั้นเด็ดขาด เขามีความสามารถสูง เกิดมาใน
 กสิกรรม หากว่าเขาสบโอกาส วันหน้าไม่แน่ว่าจะเป็นใหญ่ในดินแดนหนึ่ง
 พี่ต้าเฉียวแต่งงานกับเขาเพราะมีใจตรงกัน ทั้งสองเป็นคู่สวรรค์สร้าง
 นี้เป็นเพราะข้าเชื่อใจเจ้าถึงได้บอกเรื่องนี้กับเจ้า ไม่แน่วันหน้าเหียนโจว
 รวมไปถึงชีวิตคนสกุลเฉียวของพวกเราทั้งเบื้องบนเบื้องล่างก็อาจต้อง
 อาศัยความช่วยเหลือจากเขา เจ้าจงจำใส่ใจไว้ให้มั่น ทว่ากลับไปแล้ว
 อย่าเพิ่งให้พวกท่านลุ่มรู้ เข้าใจหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวเชื่อฟังทำตามเสี่ยวเฉียวมาแต่ไหนแต่ไร แม้ยังตกตะลึง
 อยู่มาก ทว่าเมื่อเห็นสีหน้าอันเคร่งขรึมของพี่สาวยามพุดถ้อยคำเหล่านี้
 แล้ว หนุ่มน้อยจึงรีบผงกศีรษะ พึมพำขานรับทันที "ข้าจำไว้แล้ว"

เสี่ยวเฉียวกล่าว "ครานี้เซวียไทโจมดีเหียนโจว เหียนโจวรักษา

ไว้ได้ก็ด้วยพึ่งพาความเมตตาของผู้อื่น หากสกุลเดียวของพวกเรายังเป็น
เช่นนี้ต่อไป วันนั้นเขยียไท้ไปแล้ว แต่พรุ่งนี้ก็จะมิหวังไท้ หลีไท้มาอีก
หากสกุลเดียวไม่ลุกขึ้นมาสู้ด้วยตนเอง คอยแต่ฝากความหวังไว้กับผู้อื่น
เช่นนี้ ไหนเลยจะคงอยู่ต่อไปได้"

เขยิวฉือเผยสีหน้าละอายแกใจ "พี่สาวกล่าวได้ถูกต้องแล้ว เมื่อแรก
ที่โจวฉวินแห่งเมืองเหรินเจิงมาโจมตีก็เพราะบุรุษบ้านเราไร้สามารถ
ถึงต้องให้ท่านออกเรือร่นมาไกลถึงที่นี่ เพิ่งจะผ่านไปเพียงครึ่งปีเศษ
พวกเราถูกเขยียไท้รุกรานอีก ต้องออกสันขวัณแชนไม่ได้อยู่สุขสงบ
กันเลย หากสกุลเดียวของพวกเราจะไม่ยืนขึ้นมามาก ซ้าเร็วเหยียนโจว
ก็ต้องตกอยู่ในกำมือของผู้อื่นเป็นแน่"

เสียมณฑลเหยียนโจวไปก็ช่างเถิด เกรงก็แต่สุดท้ยภระท้งชีวิต
ก็จะไม่เหลือเลยสักคนเดียว

เสยิวเฉียวฟ่งมองน้องชาย เอยด้วยน้ำเสียงที่แปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล
"พี่สาวรู้ว่าเจ้ามีใจกอบกู้งานของวงศ์ตระกูลให้รุ่งเรือง แต่ตอนนี้เจ้าเพิ่งจะ
อายุสิบห้า ต่อให้มีใจก็ไร้กำลังจะสู้เพียงลำพัง ด้านท่านลุงไม่ต้องไป
คาดหวังอันใดแล้ว ยามนี้ก็ได้แต่ฝากความหวังว่าท่านพ่อจะลุกขึ้นสู้
เท่านั้น หากท่านพ่อสามารถเป็นเสาหลักของสกุลเดียวได้ อีกสองปีก็มี
เจ้ามาช่วยหนุน ร่วมกันปลุกให้ชาวเหยียนโจวมีศรัทธาต่อสกุลเดียว
ของพวกเรา เมื่อทั้งสามฝ่ายเดินหน้าไปพร้อมกันเช่นนี้ ไยต้องกังวลว่า
จะไม่อาจกอบกู้งานของวงศ์ตระกูลได้"

เขยิวฉือถูกคำบรรยายของเสยิวเฉียวปลุกเร้าจนเลือดอุ่นระอุ
พลุ่งพล่าน สองแก้มแดงปลั่ง "พี่สาววางใจได้ ซ้ากลับไปแล้วจะทุ่มกำลัง

โน้มน้าวท่านพ่อไม่ให้เชื่อฟังท่านลุงอย่างมีเดบอดอีกต่อไป! หากยังฟังท่านลุงอยู่อีก ข้าเร็วสกุลเดียวของพวกเราคงได้ถึงคราวจบสิ้นแน่!"

เสี่ยวเฉียวเอ๋อพนมมือ "หากเจ้าใจกล้าบ้าบิ่นเยี่ยงนี้ ท่านพ่อไม่เพียงจะไม่ฟังเจ้า ทั้งจะตีเจ้าอีกด้วย ไม่ต้องให้เจ้าโน้มน้าวหรอก ก่อนกลับไป ข้าจะมอบจดหมายให้หนึ่งฉบับ เจ้าช่วยส่งต่อให้ท่านพ่อก็พอ เหยียนโจวประสบเคราะห์ภัยซ้ำแล้วซ้ำเล่าเช่นนี้ ข้าคาดว่าคุณพ่อเองก็คงไม่ถึงกับเต็มใจที่จะอาศัยจมูกของผู้อื่นหายใจแล้วนั่งเฉยรอความตายหรอก"

เสี่ยวฉือถูกเสี่ยวเฉียวติติงจนเกือบใจหาย เขาเกาศีระชะพลางขานรับสองพี่น้องสนทนาต่ออีกสักครู่ เสี่ยวฉือก็นึกอะไรขึ้นได้ พุดขออนุญาตอย่างว่าเรื่อง "พี่สาว พี่เว่ยผู้นั้นบอกว่าอีกครู่หนึ่งจะพาข้าออกไป พี่มา ข้าจะไปได้หรือไม่"

อันที่จริงเสี่ยวเฉียวไม่อยากให้เสี่ยวฉือสนิทกับเว่ยเหยียนเกินไถ่กว่าเมื่อครู่ที่เรือนอุดร สวีฮูหยินเป็นผู้ออกปากเองว่าให้เว่ยเหยียนคอยอยู่เป็นเพื่อนแขก หากเสี่ยวเฉียวไม่อนุญาตยอมไม่แคล้วฟังไม่ขึ้น ครั้นเห็นน้องชายมองมาด้วยแววตาอันมุ่งหวัง นางก็ลังเลเล็กน้อยก่อนจำใจผงกศีรษะรับ

เสี่ยวฉือดีใจทันตาเห็น

"ทว่า...ทุกเรื่องต้องมีขอบเขตนะ ที่เขามิทำที่เป็นกันเองเช่นนั้นล้วนเกิดจากไมตรีของผู้เป็นเจ้าบ้าน พวกเขาถึงได้เกรงอกเกรงใจต่อเจ้า แต่สำหรับมารยาทและกฎเกณฑ์ที่พึงมีเจ้ายังคงต้องรักษาไว้ 'ไม่อาจตีสนทกับผู้อื่นจนเกินงาม เข้าใจหรือไม่'"

เสี่ยวฉือขานรับเต็มปากเต็มคำ

เสี่ยวเจี๋ยมองดูท่าทางระรื่นดีใจของน้องชาย เห็นชัดว่าเขายังคงเป็นเด็กคนหนึ่ง นางจึงอดไม่ได้ที่จะหัวเราะพลางส่ายหน้า

มือเที่ยงเสี่ยวจื่อกินอาหารที่ร้อนของเสี่ยวเจี๋ย สวีฮูฮินสั่งให้คนส่งอาหารมาหนึ่งกล่อง เมื่อสองพี่น้องกินอาหารเสร็จจึงพักผ่อนกัน ชั่วครู่เข้ารับใช้ก็มาแจ้งว่าเว่ยเหยียนมาถึงแล้ว

เสี่ยวเจี๋ยมาส่งเสี่ยวจื่อถึงหน้าประตูใหญ่

เว่ยเหยียนเปลี่ยนมาสวมเครื่องแต่งกายสำหรับออกไปล่าสัตว์ นำพาผู้ติดตามอีกสิบกว่าคนในชุดทะมัดทะแมงแบบเดียวกันมาคอยอยู่แล้ว คนทั้งกลุ่มสวมอาภรณ์งามหรูช่อาซาฟวงพี แลดูสูงศักดิ์มีเนื้อผู้ใด ครั้นเห็นเสี่ยวเจี๋ยพาเสี่ยวจื่อออกมา เว่ยเหยียนก็เดินตรงมาต้อนรับ รีบสาวเท้าขึ้นบันไดมากล่าวกับเสี่ยวเจี๋ย "น้องสะใภ้วางใจได้ ข้ารับรองว่าจะคุ้มกันน้องชายเป็นอย่างดี และจะพาเขากลับมาก่อนฟ้ามีด"

เสี่ยวเจี๋ยกล่าวขอบคุณอีกฝ่าย มองส่งเสี่ยวจื่อขึ้นหลังม้า ก่อนที่เขาจะควมม้าเคียงข้างเว่ยเหยียนมุ่งหน้าสู่นอกเมือง

ก่อนฟ้ามีดเสี่ยวจื่อกลับมาจริงดังคำของเว่ยเหยียน วันรุ่งขึ้นเขาก็ติดตามเว่ยเหยียนไปล่าสัตว์อีก คนทั้งกลุ่มมาที่ลานล่าสัตว์บนเขาอีริชาน ได้สัตว์มามากมายทีเดียว นอกจากล่าได้กวางขนาดกลางสองตัว ยังมีไก่อูเขากับกระต่ายป่าอีกนับไม่ถ้วน พรึบตาช่วงกลางวันก็ผ่านพ้นดวงตะวันคล้อยสู่ทิศประจิมที่ละน้อย ขณะจะเรียกรวมพลกลับเข้าเมือง เว่ยเหยียนพลันมองเห็นกวางโตเต็มวัยที่ตีนตระหนกตัวหนึ่งวิ่งเตลิด

ออกมาจากป่าทึบเบื้องหน้า รูปร่างของมันล่ำสัน ส่วนท้องนูนเด่น ดูท่าจะเป็นแมงกวางที่กำลังอ้วนท้อง เขารีบพาดเกาทัณฑ์นำวคันศร ยิงลูกธนูออกไปหนึ่งดอกถูกขาหลังข้างหนึ่งของแมงกวางที่กำลังวิ่งตะบึงอย่างแม่นยำ แมงกวางร้องโหยหวน ล้มกลิ้งไปกับพื้นก่อนจะตะเกียกตะกายยืนขึ้น ลากขาที่บาดเจ็บหลังเลือดวิ่งกะโผลกกะเผลกต่อไปหมายจะหนีเอาชีวิตรอดอย่างสุดกำลัง ผู้ติดตามจึงพากันรุดตามไปจับตัวแมงกวางไว้

เว่ยเหยียนพลิกกายลงจากม้า หยิบถุงหนังมาใบหนึ่งแล้วชักมีดสั้นเล่มหนึ่งจากรองเท้าหุ้มข้อ ขณะเตรียมจะปาดคอแมงกวางแล้วรองเลือดใส่ถุงหนัง เฉี่ยวฉือที่อยู่ด้านข้างเห็นแมงกวางร้องครวญครางจึงเอ่ยขึ้นอย่างไม่อาจหักใจ "พี่เว่ย ปล่อยมันไปได้หรือไม่"

เว่ยเหยียนหันหน้ามามองเขา

เห็นเหล่าผู้ติดตามมองตนด้วยแววตาประหลาดใจเช่นกัน เฉี่ยวฉือก็อึดอัดจนใบหน้าแดงก่ำ พุดจาอ้อมแอ้ม "เมื่อก่อนพี่สาวเคยสอนข้าว่า ตอนล่าสัตว์หากพบแม่สัตว์ที่กำลังอ้วนท้องจงอย่าได้ทำร้าย ข้าเห็นแมงกวางตัวนี้ท้องโตตั้งกลอง คิดว่าคงใกล้ถึงกำหนดคลอดแล้ว..."

บุรุษตัวโตเช่นเขาเมื่อต้องเอ่ยวาจาเยี่ยงนี้ก็รู้สึกกระดากปากจริงๆ เขาพุดมาได้ครึ่งหนึ่งจึงชะงักไป

เว่ยเหยียนตะลึงชั่วอึดใจก่อนจะหัวเราะร่วน รีบเก็บมีดสั้นโยนถุงหนังทิ้งไป สั่งให้ผู้ติดตามดึงลูกธนูออกจากขาของกวางแล้วหยิบยาสมานแผลใส่ให้ หลังจากปล่อยกวางไปแล้วเขาจึงตบป่าเฉี่ยวฉือที่หน้าแดงจรดใบหูพลางเอ่ยปนยิ้ม "พี่สาวเจ้าพุดถูกยิงนัก ต่อไปข้าจะจดจำไว้"

เดิมที่เฉี่ยวฉือกังวลใจอยู่ว่าเว่ยเหยียนจะหัวเราะเยาะตน ไม่นึกว่า

เขาจะเป็นคนตรงไปตรงมาถึงเพียงนี้ หนุ่มน้อยพลันโผล่ออก รู้สึกใกล้ชิดกับเขามากขึ้นอีกส่วน

คนทั้งกลุ่มซึ่งมักกลับจากเขาอวีซานมุ่งสู่ทิศทางของกำแพงเมืองเมื่อใกล้จะไปถึงก็เห็นบนถนนหลวงสายหนึ่งทางทิศประจิมมีกลุ่มคนซึ่งมาลึบกว่าตัวอาบแสงตะวันรอนควบใกล้เข้ามาเรื่อยๆ คนกลุ่มนั้นมุ่งหน้าไปยังกำแพงเมืองเช่นเดียวกัน สองฝ่ายกำลังจะพบกันตรงปากทางแยก

ผู้ติดตามที่มากับเว่ยเหยียนต่างมองออกแล้วว่ากลุ่มคนที่ควบใกล้เข้ามาท่ามกลางอาทิตย์อัสดงก็คือกลุ่มของท่านโหวเว่ยเซาที่จากไปเมืองจิวเมื่อสองวันก่อน

ผู้ติดตามจึงพากันหยุดม้าที่ริมทาง ลงจากม้ามาคุกเข่าคำนับ

เว่ยเหยียนรั้งม้าทว่าไม่ได้ลงมา เพียงลดเชือกบังเหียนแล้วนั่งอยู่บนหลังม้า มองพวกเว่ยเซาเคลื่อนจากไกลเข้ามาใกล้

เฉียวฉือไม่รู้จักเว่ยเซาจึงไม่ได้ลงจากม้ามารอต้อนรับ ทว่ากลับเอาอย่างเว่ยเหยียนหยุดม้าอยู่ริมทาง เพ่งมองกลุ่มคนที่อยู่ไม่ไกลนักและกำลังควบตะบึงมาทางพวกตน เฉียวฉือเห็นบุรุษที่เป็นผู้นำยังคงหนุ่มแน่นยิ่งนัก รูปโฉมอาจหล่อเหลา สีหน้าเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ สองตามองตรงมาเบื้องหน้า สายลมยามเย็นโชยไล่แขนเสื้อของเขาพัดพาให้ชายผ้าสะบัดพลิ้วไหว แลดูสง่างามยิ่งนัก

เว่ยเซาควบม้าตรงมา รอจนระยะทางห่างจากจุดนี้เพียงครึ่งหนึ่งของระยะยี่งู เว่ยเหยียนถึงค่อยกระตุนม้าขึ้นหน้าไปต้อนรับพร้อมเปล่งเสียงทักทาย "น้องรอง ช่างบังเอิญเสียจริง ข้าเพิ่งไปล่าสัตว์กลับมา ก็พบเจ้าที่นี่พอดี!"

เว่ยเข้ามามองเห็นกลุ่มของเว่ยเหียนแต่แรกแล้ว ใบหน้าจึงประดับด้วยรอยยิ้ม "วันนี้ล่าสัตว์เป็นอย่างไรเล่า"

"น้องรองดูเองสิ!"

เว่ยเหียนหันไปด้านหลัง ซี่มือไปยังเหยื่อที่ห้อยอยู่ข้างตัวม้าของเหล่าผู้ติดตาม

เว่ยเข้ามามองปราดหนึ่งก่อนจะเอ่ยชื่นชม "ได้มามากมายดังคาด!"

เว่ยเหียนยิ้มกล่าว "หากน้องรองว่างก็แวะมาที่เรือนข้าอีกสิ คราวก่อนพวกเราพี่น้องดื่มสุรานำใจยิ่งนัก หนนี้เอาของป่ามาเป็นกับแกล้ม คงดื่มสุราเพลินเพลินยิ่งกว่าเดิม!"

เว่ยเข้าตอบรับ "ตั้งใจข้าพอดีเลย!" ขณะเอ่ยวาจา สายตาของเขาก็เลื่อนไปยังเจิวฉือที่อยู่เบื้องหลังเว่ยเหียนแล้ว

แรกเริ่มเจิวฉือยังนั่งที่ม้ายืนอยู่บนหลังม้า ทว่าหลังจากรับฟังคำสนทนาระหว่างเว่ยเหียนกับชายหนุ่มผู้นี้ไปเพียงไม่กี่ประโยค ต่อให้เขาโง่งมเพียงใดก็เดาออกแล้วว่าผู้ที่มาน่าจะเป็นเยียนโหวเว่ยเซ่า... พี่เขยที่เขาจับพลัดจับผลูได้มานั่นเอง ครั้นเห็นอีกฝ่ายมองมาที่ตน บนใบหน้าแม้ยังประดับยิ้มจากการสนทนากับเว่ยเหียน ทว่าแววตาที่มองมากลับสัมผัสไม่ได้ถึงรอยยิ้มแม้แต่น้อย เจิวฉือจึงรีบพลิกกายลงจากม้ามายืนบนพื้นในทันที

เว่ยเหียนหันหน้าไปตามสายตาของเว่ยเซ่าก่อนจะเอ่ยปนยิ้ม "เขาก็คือน้องชายของน้องสะใภ้ คุณชายสกุลเจิวแห่งเยียนโจว น้องภรรยาของเจ้าอย่างไรเล่า พอดีสองวันก่อนเจ้าไม่อยู่ในเมือง ข้าจึงรับคำสั่งจากท่านยายให้แสดงไมตรีของผู้เป็นเจ้าบ้านเล็กน้อย พวกเรา

เพ็งล่ำสัดวักกลับจากเขาอวีซานเมื่อครุ่นนี้เอง"

ขณะที่เว่ยเหยียนเอ่ยวาจา เฉียวฉือก็เห็นว่าพี่เขยยังมอดมุ่นอยู่ตลอดท่าทีดูเฉยชาอยู่บ้าง หนุมน้อยจึงอดนึกถึงคำกำชับของพี่สาวไม่ได้ที่เคยบอกเขาว่าพี่เขยแปลกแยกเก็บตัว ยามนี้ได้พบกันแล้วก็เห็นว่าเป็นจริงเสียด้วย เขาจึงเปลี่ยนท่าทีมาเป็นระมัดระวังตัว เดินขึ้นหน้าไปสองก้าว แล้วประสานมือคารวะเว่ยเซ้าพร้อมเรียกว่า "พี่เขย" จากนั้นก็ไม่มีคำพูดอื่นใดอีก ทำเพียงยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น

เว่ยเซ้าเริ่มหัดนำวคันศรยิงธนูตามบิดาตั้งแต่สี่ขวบ ฝีมือยิงธนูแม่นยำล้ำเลิศ ทั้งฝึกฝนจนได้สายตาเหยี่ยวที่เฉียบคมเหนือผู้ใด อันที่จริงเมื่อครุ่นเขามองเห็นหนุมน้อยที่ขี่ม้าเคียงบ่าเคียงไหล่กับเว่ยเหยียนตั้งแต่ไกลแล้ว เห็นรูปโฉมและเค้าโครงของทั้งคิ้วและตาที่คล้ายคลึงกับเสี่ยวเฉียวก็เดาได้ทันทีว่าน่าจะเป็นเฉียวฉือน้องชายภรรยาของตน

ในความคิดของเว่ยเซ้า สำหรับการเดินทางขึ้นเหนือของคณะทูตจากมณฑลเหยียนโจวคราวนี้ นอกจากเขาจะไม่เฝ้ารอเลยสักชนิด ตรงกันข้ามยังรู้สึกเือมระอาอยู่บ้างเสียด้วยซ้ำ

เว้นแต่แต่เสี่ยวเฉียวคนเดียว ในจิตใจสำนึกของเขาไม่ปรารถนาจะมีความเกี่ยวพันอันใดแม้แต่น้อยกับคนสกุลเฉียวไม่ว่าจะใครทั้งสิ้น ทว่านี่ก็เป็นเพียงความคิดเท่านั้น ถึงอย่างไรแรกเริ่มไม่ว่าจะเกิดจากคำสั่งของท่านย่าหรือเป้าหมายที่จะใช้ประโยชน์จากเขตแดนของเหยียนโจว เขาก็ได้แต่งกับบุตรีสกุลเฉียวแล้ว อีกทั้งพิธีมงคลในวันนั้นก็ไม่มีใครถืออาวฐมาพาดบนคอของเขาด้วย เวลาเพียงจะผ่านไปไม่เท่าไร อย่างน้อยในตอนนี้ก็ยังไม่เห็นทางที่เขาจะขีดเส้นแบ่งกับสกุลเฉียวได้อย่างเด็ดขาด

ดังนั้นเมื่อหลายวันก่อนตอนที่คณะทูตจากเยเยนใจใกล้จะถึงเมืองอวี๋หยาง ประจวบกับที่เมืองจิวส่งข่าวมาว่าเกิดเหตุไม่คาดฝันเล็กน้อย จำต้องให้เขาไปจัดการด้วยตนเอง เขาจึงจากไปทำธุระที่รู้สึกว่าการสำคัญยิ่งกว่าได้อย่างสมเหตุสมผลและปราศจากแรงกดดันทางจิตใจใดๆ ทั้งสิ้น

คืนก่อนเดินทางยามที่เขาบอกข่าวนี้กับเสี่ยวเฉียวในห้องหนังสือ อันที่จริงเชื่อว่าเขาจะไม่สังเกตเห็นแววมืดหวังที่ฉายวาบผ่านดวงตาระจางคู่งามของนาง

ที่จริงในยามนั้นเขาเองก็ลังเลใจ คิดอยู่ว่าจะชี้แจงกับนางสักสองสามประโยคดีหรือไม่ ทว่าความลังเลนี้เพียงผุดขึ้นมาก็ผ่านไปเลยไปแล้ว

เขาไม่สนใจ และรู้สึกว่าจะไม่มีความจำเป็นเลยสักนิดที่จะต้องชี้แจงอันใดต่อเสี่ยวเฉียวสำหรับเหตุบังเอิญเช่นนี้

จากนั้นเขาก็เดินทางไปเมืองจิว ช่วงกลางวันของวันแรกทุกอย่างยังคงเป็นปกติดี ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใดเมื่อหลับตาลงในยามราตรี ความมืดหวังซึ่งเผยออกมายามที่นางมองเขา กับท่าทางที่นางคลี่ยิ้มให้เขาในตอนสุดท้าย ถึงได้เอาแต่ผุดขึ้นมาในห้วงความคิด

ในหัวใจของเขาคล้ายว่างโหวงอยู่บ้าง ซ้ำยังนอนเดียวดายจนยากจะหลับไหล

คืนต่อมาซึ่งก็คือเมื่อคืนนี้ ในช่วงที่ยากจะข่มตาให้หลับลงได้เขาจึงลุกจากเตียงออกไปที่ม้าที่ด้านนอกรอบหนึ่งตามลำพัง รอคจนกลับมาในเวลาเที่ยงคืน ผลักประตูเข้ามาก็เห็นว่าบนเตียงมีหญิงงามเพิ่มมาอีกคนที่แท้เจ้าเมืองจิวคนใหม่ซึ่งเพิ่งจะเลื่อนขึ้นรับตำแหน่งได้ไม่กี่เดือน 'รู้ความ' ส่งนางเข้ามาในห้องด้วยตนเองหลังจากที่เว่ยเซ้าออกไปแล้ว

เหตุที่เว่ยเซ้าในอดีตได้รับสมญานามว่า 'จอมอหังการน้อย' นอกจากพฤติกรรมอันโหดเหี้ยมเฉียบขาดไม่อ่อนข้อให้ใครแล้ว ฝีมือในการพลิกสีหน้าได้เร็วยิ่งกว่าพลิกหน้าหนังสือก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่ง พอเข้าห้องมาชายหนุ่มก็จัดจ้องหญิงงามที่ทอดร่างอยู่บนเตียงของตน ตาเขม็ง ไม่รู้ว่าหลอดลมถูกทิ่มตำให้ระคายเคืองตรงที่ใด โทสะจึงระเบิดออกมาทันตาเห็น เขาชักกระบี่ประจำกายฟันฉับสะบัดแสเดียวในคราวเดียว ส่งผลให้หลังคาเตียงพังครืนลงมาครึ่งแถบ และทำให้หญิงงามขวัญกระเจิง กิริตร้องเสียงลั่น ล้มลุกคลุกคลานหนีเตลิดออกไปโดยไม่รอช้า

วันนี้พอเข้าสู่เว่ยเซ้าก็สั่งปลดเจ้าเมืองที่ประจบผิดที่ผิดทางคนนั้นทันที เริงทำธุระจนเสร็จแล้วก็ออกเดินทางรูดกลับเมืองอวี่หยางทันที จวบจนอาทิตย์อัสดงในยามนี้จึงเพิ่งมาถึง ไม่นึกว่าจะพบเจอน้องชายของภรรยาที่นี่ได้ เมื่อครู่เห็นแต่ไกลว่าเขียวฉือซี้ม้าเคียงบ่าเคียงไหล่มากับเว่ยเหยียน ท่าทางดูสนิทสนม สองคนสนทนาพาที ทว่ารอจนอีกฝ่ายมองเห็นเขา ท่าทีพลันกลับกลายเป็นห่างเหินทันตาเห็น

หลอดลมคล้ายถูกทิ่มแทงให้ระคายเคืองอีกครั้งโดยไร้สาเหตุ สีหน้าเว่ยเซ้าจึงไม่อาจบั้นให้ชวนมองได้ เขาไม่ได้ลงจากม้า เพียงผงกศีรษะให้เขียวฉือเล็กน้อยยกก่อนอ่อยถาม "มาถึงเมื่อไรหรือ"

"เที่ยงเมื่อวานขอรับ" เขียวฉือขานตอบ ในใจคิดว่าพี่สาวพูดไม่ผิดจริงเสียด้วย พี่เขยผู้นี้วางตัวสูงส่ง เยอหยิ่งแปลกแยกพิลึกคน ต่างจากพี่เว่ยโดยสิ้นเชิง โชคดีที่ได้พี่สาวกำชับไว้ก่อน ไม่เช่นนั้นหากตนไม่รู้ความ ยามนี้คงยั่วให้อีกฝ่ายไม่พอใจไปแล้ว

นึกถึงพี่สาวที่ต้องใช้ชีวิตร่วมกับบุรุษเช่นนี้ทุกวัน คาดว่าคงไม่ภัยตาย

เลยจริงๆ

ถึงอย่างไรเฉียวฉือก็ยังคงอายุน้อย ใบหน้าจึงเก็บงำความคิดในใจไว้ไม่อยู่ ขณะมองดูเว่ยเซ่า สีหน้าเขาก็ยิ่งฉายความห่างเหิน

พี่เขยกับน้องภรรยาสองคนต่างไม่มีถ้อยคำอื่นใดอีก เว่ยเซ่าหยุดชั่วคราวก็หันหน้าไปกล่าวกับเว่ยเหยียน "ฟ้าเย็นย่ำแล้ว พวกเราก็เข้าเมืองพร้อมกันเถิด ค่าน้ำชาจะจัดเลี้ยงต้อนรับเขา พี่ชายก็มาด้วยกันสิ"

เว่ยเหยียนคลี่ยิ้มตอบรับ

เว่ยเซ่าชำเลืองมองเฉียวฉือก่อนจะดึงเชือกบังเหียนกระตุ่นให้ม้าควบต่อไปเบื้องหน้า เว่ยเหยียนก็ควบตามไปด้วย เหล่าผู้ติดตามจึงพากันลุกจากพื้นขึ้นม้าควบตามหลังไปเช่นกัน เฉียวฉือเห็นเช่นนี้ย่อมจะพลิกกายขึ้นม้าควบตามไป เช่นนี้ผู้คนที่ทั้งหมดจึงยกขบวนอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรตรงเข้าประตูเมืองมุ่งหน้าไปยังจวนสกุลเว่ย

ครั้นกลับถึงจวนและเข้าประตูมา เว่ยเซ่าก็สั่งการให้จัดงานเลี้ยงรับรองแขก จากนั้นจึงเดินตรงไปยังเรือนประจิม

แรกเริ่มผีเท้าของเขาเร่งรีบอย่างเห็นได้ชัด ทว่าพอเข้าสู่ลานด้านในแล้วถึงค่อยกลับสู่จังหวะก้าวที่เป็นปกติ ทว่าสุดท้ายพอผลึกประตูห้องข้ามธรณีประตูแล้วก็ซ้มนตามองไปเบื้องหน้า กลับไม่พบเห็นเสี่ยวเฉียวออกมาต้อนรับแขกเช่นทุกครั้ง ชายหนุ่มจึงเดินเข้าไปอีกหลายก้าว รอจนเลิกม่านมุ้งออกก็ไม่พบตัวนางบนเตียงเช่นกัน

เขาหันหลังกลับก็เห็นหญิงรับใช้อาวุโสตามเข้ามาจึงซักถามทันที "เหตุใดนายหญิงถึงไม่อยู่"

หญิงรับใช้อาวุโสค้อมกายตอบ "วันนี้ที่วัดจินหลงมีงานบุญ สุหยิน

ผู้เฒ่าพาสูทหยินกับนายหญิงออกไปตั้งแต่เช้ายังไม่กลับจนเลยเจ้าค่ะ"

ฟ้าเพ็งจะมีดี ในโรงช่างของจวนสกุลเว่ยก็สว่างไสวด้วยแสงไฟแล้ว สีมุมจุดคบไฟโชติช่วง กลางโถงวางโต๊ะจัดเลี้ยงทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าหนึ่งตัว ท่านโหวเว่ยเช้าที่กลับจากเมืองจัวมาในยามเย็นกำลังจัดเลี้ยงรับรอง เฉียวฉือน้องภรรยากับหยางเพ็งทูตที่เดินทางมาจากแดนไกล นอกจากนี้ เว่ยเหยียนที่มาร่วมรับรองแขกด้วยก็ยังมีพวกของหลี่เตี๋ยนและเว่ยเหลียง อีกจำนวนหนึ่ง

เว่ยเช้านั่งส่งตรงตำแหน่งประธาน ซ้ายมือคือเฉียวฉือ ถัดไปคือ หยางเพ็ง เว่ยเหยียนอยู่ในตำแหน่งขวามือของเว่ยเช้า ตรงข้ามกับเฉียวฉือ พวกหลี่เตี๋ยนและเว่ยเหลียงที่มาร่วมรับรองแขกต่างนั่งประจำที่ตามลำดับ อาวุโส แยกหรือและเจ้าภาพต่างมาร่วมงานพร้อมหน้า อาหารบนโต๊ะ มากมายหลายหลาก เนื้อสัตว์ทั้งวัว แพะ หมู และกวางล้วนมีครบครัน สาวใช้โฉบมาประคองสุรารสเลิศรินเต็มให้แขกหรืออย่างต่อเนือง เพื่อเสริมบรรยากาศในการดื่มสุรายังมีนักរបเลื้อยร่างท่อนบนอันล้ำสัน ใส่น้ำกากปีศาจรำยาตามจังหวะกลอง โถงจัดเลี้ยงมิอาจบอกได้ว่าไม่หรูหราตระการตา สุราอาหารมิอาจบอกว่าไม่โอ่มีพิมัน

ทว่าบรรยากาศงานเลี้ยงอันพร้อมด้วยทุกอย่างนั้นก็กลับชวนอึดอัด อยู่บ้าง

ตอนเปิดงานหยางเพ็งทูตจากมณฑลเหยียนโจวใช้สองมือชูจอกสุรา ขึ้นสูง ถ่ายทอดคำขอบคุณที่เฉียวเว่ยมีต่อเว่ยเช้าอย่างพิถีพิถัน บอกว่าคราก่อนที่เว่ยเช้ายื่นมือเข้าช่วยเหลือราวกับเป็นผู้ช่วยชีวิตคน

ที่กำลังถูกแขวนห้อยหัวให้รอดพ้นจากกองเพลิง จึงขอคารวะในคุณธรรมอันสูงส่งที่ยมเมฆและขอสำนึกในบุญคุณมิเสื่อมคลาย ถ้อยคำเช่นเดียวกันนี้ถูกพูดออกมาไม่หยุดประดุจสายน้ำหลาก

อันที่จริงหากว่ากันตามเนื้อผ้าแล้ว เว่ยเซ้าจับมือกับหยางชิงนุกทีสวิตใจช่วยคลายวงล้อมให้เหยียนโจวครานี้ เปรียบกับการช่วยชีวิตคนที่กำลังถูกแขวนห้อยหัวให้รอดพ้นจากกองเพลิงก็ไม่แน่ว่าเกินจริง ทว่าถูกหยางเฟิงพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเช่นนี้ ฟังแล้วกลับคล้ายกำลังยกย่องเกินจริงเสียมากกว่า กลิ่นอายของการประจบสอพลอยิ่งเข้มข้นรุนแรง

เฉียวฉือรับฟังจนหน้าแดงจรดใบหู เห็นเหล่าขุนนางขุนันู๋ในปกครองของเว่ยเซ้าล้วนมองมาที่เขากับหยางเฟิงเป็นตาเดียว รอบทิศเสียงกิริบไร้สรรพเสียง มีเพียงหยางเฟิงที่พำพรธนาไม่หยุดปาก เขาสังเกตว่าตอนที่หยางเฟิงเริ่มพูดถ้อยคำเหล่านี้ แววมระอากก็ฉายชัดเจนอยู่ในดวงตาของเว่ยเซ้าแล้ว เห็นชัดว่าอีกฝ่ายกำลังอดทนข่มกลั้นอยู่ ขอรับรองผู้อื่นมิผู้พึ่งพาตนเอง...เฉียวฉืออดไม่ได้ที่จะนึกถึงคำพูดของพี่สาวที่เอ่ยกับเขายามพบหน้ากัน ความอับอายในใจของหนุ่มน้อยยิ่งเพิ่มมากขึ้น เบื้องหน้าแม้เรียงรายด้วยสุราอาหารชั้นเลิศ แต่เขาไหนเลยยังจะมีอารมณ์กินเลี้ยงได้อีก

กว่าจะระจนหยางเฟิงกล่าวคำขอบคุณจบได้นั้นมิใช่ง่ายๆ ทว่าเว่ยเซ้าเพียงชูจอกแค่พอเป็นพิธี ขานตอบเรียบๆ คำเดียวเท่านั้น บรรยากาศจึงพลันประดักประเดิด เศาะหัดที่เว่ยเหยียนออกหน้าพูดแก้สถานการณ์จนผ่านไปด้วยดี งานเลี้ยงถึงดำเนินต่อไปได้

ตั้งแต่นั้นจนจบนอกจากขานตอบคำถามที่จำเป็นเพียงไม่กี่คำ

เฉียวฉือก็ไม่มีวาจาอื่นใดสักประโยค

เว่ยเซ้าเองก็รักษาสีหน้าเช่นเดิมโดยตลอด กล่าววาจาไม่มาก แต่อย่างไร

พี่เขยกับน้องภรรยาทำตัวราวกับเป็นขวิดน้ำเต้าสองใบซึ่งปิดปากสนิท เช่นเดียวกันโดยมิได้นัดแนะ ผู้คนที่มาร่วมรับรองแขกย่อมหมดอารมณ์ ครั้นครบเป็นธรรมดา ทั้งหมดล้วนอาศัยเว่ยเหยียนที่อยู่ด้านข้างคอยพูด แสดงความเห็นสารพัดเรื่อง โดยมีพวกหลี่เตี้ยนกับเว่ยเหลียงพูดเออออ ตาม บรรยายกาศของงานจึงยังไม่ถึงขั้นหมดสนุก

ทว่า...งานเลี้ยงยังคงเลิกราในไม่ช้าอยู่ดี

เว่ยเซ้ากลับมาถึงเรือนประจิมอีกครั้ง เทียนไขในห้องนอนถูก ขำรับใช้จุดสว่างแต่แรกแล้ว ทว่าท่านยายยังไม่ได้พาเสี่ยวเฉียวกลับมาเลย

เว่ยเซ้าจึงเปลี่ยนทิศทางไปยังห้องหนังสือ นั่งลงหน้าโต๊ะหยิบ หนังสือไม้ไผ่ม้วนที่ตนไม่ทันอ่านจบก่อนจะเดินทางไปเมื่อจ้าววันนั้น ขึ้นมากุมในฝ่ามือ อ่านจดจ่อได้เพียงครึ่งหนึ่งชายหนุ่มก็หันหน้ามองไป นอกหน้าต่าง แล้ววางหนังสือไม้ไผ่ลงดังแป๊ะ ลูกขึ้นสาวทำเดินจิว มุ่งออกไป

ไหนๆ ไม่มีธุระอื่น อีกทั้งก็มีดีคำแล้ว เขาจึงตัดสินใจจะไปรับ ท่านย่ากลับด้วยตนเอง

ทว่าเพิ่งจะก้าวข้ามธรณีประตูห้องหนังสือเท่านั้น เขาก็ได้ยินเสียง สนทนาของสตรีแว่วราวๆ มาจากปลายสุดของระเบียงทางเดินเบื้องหน้า ซึ่งทอดสู่ห้องนอน ในกลุ่มคนเหล่านั้นมีเสียงของซุนเหนียงแทรกปน

อยู่ด้วย

เว่ยเซ่าจึงถอยกลับมา นั่งลงเช่นเดิมทันที รอจนพลิกอ่านหนังสือ
ไม่กี่ม้วนนั้นจนจบ แล้วม้วนเก็บเป็นระเบียบอีกครั้งก่อนวางคืนที่เดิม
ยามนี้ถึงค้อยลูกขึ้นเดินกลับไปห้องนอน

เสี่ยวเฉียวติดตามสวี่ฮูหยินมาถึงวัดจินหลงทางเหนือของเมือง
ตั้งแต่เช้า

เกิดมาในกลียุค ทั้งศาสนาพุทธและเต๋า ตลอดจนความเชื่อเรื่อง
คุณไสยและเทพเซียนกลับเจริญเฟื่องฟูอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน งานบุญ
ของวัดจินหลงดำเนินมาตั้งแต่เช้าจรดเย็น ผู้ศรัทธาทั้งชายหญิงต่างรับฟัง
ธรรมเทศนาด้วยความเคารพเลื่อมใส ตลอดทั้งวันได้พักเที่ยงเพียงช่วงสั้นๆ
มาถึงยามนี้ถือว่าแต่จู่ซื่อที่ใจไม่อยู่ที่นี้ตั้งแต่แรกเลย กระทั่งเสี่ยวเฉียว
ก็ยังรู้สึกยากจะทนต่อไปได้แล้ว

สาวน้อยลอบมองสวี่ฮูหยินที่อยู่ข้างกาย พบว่าอีกฝ่ายยังคง
ใจจดจ่อ อย่างน้อยสีหน้าก็มองไม่ออกถึงแววเหนียวล้ำอันใดสักนิด

รอจนงานบุญยุติลง สวี่ฮูหยินถวายน้ำมันหอมเสร็จแล้ว และได้
ไต้ชื่อน้ำมันส่งออกมา พวกนางหลายคนถึงค้อยออกเดินทางกลับมายัง
จวนสกุลเว่ย

อยู่เบื้องนอกมาตลอดทั้งวัน เสี่ยวเฉียวเพิ่งจะถอดเสื้อนอกออก
นั่งล้างหน้าลบเครื่องประทีปโคมที่ไต้เครื่องแป้งเสร็จ ขณะกำลัง
คลายมวยผมอยู่นั้น ประตูที่อยู่เบื้องหลังก็ถูกผลักเปิด นางหันหน้าไป
ก็เห็นเว่ยเซ่าเดินเข้ามาแล้ว

สาวน้อยไม่ได้เผยสีหน้าอื่นใด และเนื่องจากมวยผมเพิ่งคลายออก ได้เพียงครึ่งเดียว นางจึงไม่ได้ลุกขึ้น ทำเพียงคลี่ผมให้เขาเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเช่นในยามปกติ "ท่านพี่กลับมาแล้วหรือ รอประเดี๋ยวข้าค่อยไปปรนนิบัติท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า"

เว่ยเซ่าเดินตรงมาหยุดยืนเบื้องหลังนางห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว สายตาทอดมองดวงหน้างามซึ่งสะท้อนอยู่ในคั่นช่องสำริด ก่อนจะโบกมือสั่ง สาวใช้หลายคนที่ยืนล้อมอยู่รอบเสี้ยวเฉียวต่างรีบยื่นตรงหันมาค้อมกายให้เว่ยเซ่าแล้วออกจากประตูห้องไป

เว่ยเซ่าเดินมานั่งคุกเข่าเบื้องหลังเสี้ยวเฉียว เขาช่วยดึงปิ่นทองที่เสียบตรึงอยู่ในมวยผมของนางออก เรือนผมดำเงาทั้งศีรษะก็พลันทิ้งตัวลงมาดูจรรน้ำตก ฝ่ามืออีกข้างของเขาแบออกรองรับ กุ่มเส้นผมที่ลื่นเย็นปอยหนึ่งไว้ในฝ่ามือแล้วค่อยๆ นวดคลึงไปมา

เว่ยเซ่ารูปร่างสูงใหญ่ แม้ผู้หนึ่งนั่งหน้าผู้หนึ่งนั่งหลังอยู่ด้วยกัน ในลักษณะเช่นนี้แล้ว เขาก็ยังสูงกว่านางเกินครึ่งศีรษะ

เสี้ยวเฉียวไม่ได้หันกายและไม่ได้ขยับตัว เพียงมองดูเงาสะท้อนของชายหนุ่มในคั่นช่องสำริดซึ่งนั่งอยู่ที่เบื้องหลังนาง

ผิวนั่นคั่นช่องสำริดชัดเจนเรียบใสประดุจน้ำ สะท้อนใบหน้าสองดวงที่ซ้อนกันหนึ่งหน้าหนึ่งหลังอย่างชัดเจน กระทั่งขนคิ้วแต่ละเส้นบนคิ้วคมของเขาก็ยังเห็นชัดถนัดตา

เว่ยเซ่าส่งเส้นผมในฝ่ามือปอยนั้นมาถึงใต้ปลายจมูกแล้วสูดดมอย่างลึกช้า จากนั้นจึงแนบริมฝีปากข้างหูนางพร้อมเอ่ยกระซิบ "เมื่อเย็นข้าเพิ่งจะกลับมาถึงก็จัดงานเลี้ยงในจวนต้อนรับน้องชายของเจ้าทันที"

เสี้ยวเดียวหลุดตกลง ขานดังอึมเบาๆ "ข้ารู้ตั้งแต่กลับมาแล้ว"

เว่ยเซ่ยีนมือจับสองข้างของเอวที่อ่อนแอแล้วยกนางขึ้นทั้งร่าง
 เจกเช่นคุ้มเด็กน้อยให้หันเปลี่ยนทิศทางมาเผชิญหน้ากับเขา ชายหนุ่ม
 ก้มหน้าลงจรดริมฝีปากบนหน้าผากที่ชาวพิสุทธ์ดุจแสงจันทร์ จากนั้น
 เคลื่อนไถ่ลงมาอย่างแผ่มช้า

ริมฝีปากของเขาแห่งนิดๆ เมื่อแตะสัมผัสถูกพวงแก้มเนียนนุ่มที่เพิง
 ซิลอมด้วยน้ำของเสี้ยวเดียวจึงทำให้นางรู้สึกได้ถึงความหยาบเล็กน้อย
 ดุจดั่งเม็ดทราย

ภายหลังก็กุมสองแขนเรียวมาวางพาดบนปากกว้างของตน เว่ยเซ่
 เฟ่งพิศดวงตาของสาวน้อยพลางสั่งให้นางโอบรั้งลำคอของเขาไว้แน่นๆ

แพขนตาของเสี้ยวเดียวสะท้อนไหว อดไม่ได้ที่จะพริ้มตาลง

และแล้วร่างของนางก็เบาโหวงเมื่อถูกเขาอุ้มลอยขึ้นกลางอากาศ
 อันที่จริงทั้งสองเพิงแยกจากกันเพียงสองราตรีเท่านั้น ทว่าเสี้ยวเดียว
 กลับสัมผัสได้ถึงความร้อนของเขาราวกับมิได้แตะต้องนางเนิ่นนานแล้ว

เพียงแต่มีสิ่งที่ผิดแผกไปเมื่อเปรียบกับวิธีการอันรวบรัดชัดเจน
 เช่นที่เมื่อก่อนเขาเคยชิน รวากับว่าคำคืนนี้เขามีเจตนาคล้ายเอาอกเอาใจ
 นางอยู่บ้าง แม้สาวน้อยยังคงสัมผัสได้ถึงความร้อนรุ่มของเขา ทว่าเขากลับ
 มิได้หักหาญจะเป็นหนึ่งเดียวกับนางอย่างเอาแต่ใจทันทีที่เริ่มต้น หากแต่
 รอคอยแล้วค่อยๆ เล้าโลมจนกระทั่งนางดวงหน้าแดงช้ำน ลมหายใจ
 ปนเสียงหอบรัญจวนแล้วถึงค่อยครอบครองนาง

ตลอดขั้นตอนเหล่านี้เสี้ยวเดียวหลับตาพริ้มเป็นส่วนใหญ่ หวัง
 ความคิดแม้จะมึนงงอยู่บ้าง ทว่าทั้งสรรพางค์กายรู้สึกสบายผ่อนคลาย

ยິงนั้ก

ถึงกับกล่าวได้ว่านับแต่มีสัมพันธ์เป็นสามีภรรยาภิกับเขาอย่างแท้จริง
นี่จึงเป็นครั้งที่นางรู้สึกดีทีสุ่สุด

"เมื่อครู่สุขใจหรือไม้"

หลังเมฆเพ็งหยุดเคลื่อน พิรุณเพ็งหยุดพร่วงพรอม เว่ยเช่ายังคัง
โอบกอดเสี๊ยวเฉี๊ยวเอาไว้ แล้วกระชิบถามชิติริมหูพลางคลอเคลี๊ยยง
ที่อยู่บนหมอน

สาวน้อยเหน้อยหน้ายไม้ค่อยอยากขยับเขยื้อนกายนั้กจึงหลับตา
โดยมิได้แยะแสเขา ทว่าถัดจากนั้นนางกลับรู้สึกเจ็บแปลบตรงเนื้ออ้อม
ทีสะโพก ทีแท้ก็ถูกฝ่ามือใหญ่ของเว่ยเช่าบีบแรงๆ ตรงนั้นเข้าทีหนึ่ง

นางเบิกตาขึ้นทันใด เห็นเขากำลังจับจ้องนางอยู่จึงอดไม้ได้ทีจะ
ขบริมฝีปาก อ้อมแอมขานรับอ้อมๆ สองคำอย่างคลุมเครือ

เว่ยเช่าพลันคลี๊ยมีกริมทันตา แยะสีหน้ากระหิ้มได้ใจนิตๆ แล้ว
โอบกระชิบร่างนุ่มไว้เนื้ออ้อมอกครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอัน
เรียบเฉย "น้องชายเจ้าดูเหมือ่นจะมีอคติกับข้า"

เสี๊ยวเฉี๊ยวชะงักก็กพลางสังเกตสีหน้าของเว่ยเช่า

สีหน้าของเขาสงบราบเรียบยั้ง รวากับเพ็งนึ้กขึ้นได้จึงเปรยประโยคนี้
กับนางเท่านั้น มองไม้ออกถึงอารมณ์อื่นใด อิกทั้งคำพูดอันเรียบงาย
เช่นนี้เพียงประโยคเดียวก็ทำให้นางคิดไม้ตกจริงๆ ถึงจุดประสงค์ทีเขา
เอ่ยขึ้นมา นางจึงได้แต่เอ่ยถาม "น้องชายข้าบพร่องมารยาท ล่วงเกิน
ท่านพี้เข้าใช้หรือไม้"

เว่ยเช่าเน็งชั่วอึดใจก่อนตอบ "เปล่า"

เสี่ยวเฉียวโล่งใจขึ้นเล็กน้อย "ในเมื่อไม่ได้ล่วงเกิน ไยท่านพี่จึงกล่าวว่าเขาเมื่อคิดต่อท่านเล่า"

เว่ยเซ่าไม่พูดจา

เสี่ยวเฉียวไม่ค่อยเข้าใจว่าเว่ยเซ่าหมายความว่าเช่นไรกันแน่ นางจึงพยายามขบคิดก่อนจะลองชี้แจงดู "น้องชายข้าจะเมื่อคิดต่อท่านได้อย่างไรกัน นี่เป็นเพราะปกติเขาซุกซนทั้งยังที่มที่อ ข้ากลัวว่าเขาอยู่ที่นี้จะทำตัวไม่เหมาะสมจนเป็นที่ขบขันของผู้อื่น จึงกำชับเขาเป็นพิเศษว่าต้องเคร่งครัดมารยาทในทุกเรื่อง ยิ่งไม่อาจพูดเพื่อเจ้ออย่างไม่ว่างปากเช่นยามที่อยู่บ้าน ต้องมีท่าทางเป็นผู้ใหญ่อยู่ทุกเมื่อ เขาเชื่อฟังคำกำชับของข้า อยู่ต่อหน้าท่านคงระมัดระวังตัวขึ้นหลายส่วน ถึงได้ทำให้ท่านเข้าใจผิดกระมัง"

ฟังจบเว่ยเซ่ามองนางแล้วทำเพียงคลี่ยิ้ม ดูเหมือนจะปล่อยผ่านหัวข้อสนทนาไปแล้ว เขาเปลี่ยนมายกมือม้วนพันเส้นผมยาวของนางกับนิ้วมือ ม้วนเล่นอยู่ชั่วครู่ก็คล้ายนึกอะไรได้อีกจึงเอ่ยขึ้น "เกาป้อให้ผู้นั้นจากไปหรือยัง"

แก้มข้างหนึ่งของเสี่ยวเฉียวขบแนบอยู่กับแก้มอกแกร่งขณะพริ้มตาตอบ "จากไปตั้งแต่เมื่อเดือนก่อนแล้ว ตอนนั้นเคยมากล่าวอำลาถึงที่จวน ท่านอย่ายังให้เขาเข้าพบด้วย"

เว่ยเซ่าแค้นเสียงดังฮือ "แล้วเจ้าตอบรับให้เขาเป็นผู้นำทางพาไปชมอักษรสลักบนผาที่เมืองฮั่นจงในวันหลังด้วยหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวถูกวาจาอันไร้ที่มาของเขาทำตะลึงงัน นึกอยู่ครู่ใหญ่กว่าจะนึกที่มาออก ดูเหมือนวันนั้นเกาเหิงจะเคยพูดประโยคหนึ่งขณะสนทนาสัพเพเหระกับนางในวิหารเจ้าแม่หวงหมู่ ยามนั้นเว่ยเซ่า

มาถึงพอดี คงจะถูกเขาได้ยินเข้า ผ่านไปเนิ่นนานแล้วเขายังอุตุส่าห์จดจำได้อีก สวามน้อยอดไม่ได้ที่จะรู้สึกขบขันอยู่บ้าง "วันนั้นเพียงแต่พูดไปเรื่อยเปื่อย ท่านยังจริงจังอีกหรือ"

ชายหนุ่มได้ฝ่ามือซ้ำๆ ไปบนเรือนร่างอันเรียบลื่นดูจตุวณใหม่ ของภรรยาซึ่งยังคงมิได้สวมอาภรณ์กลับคืน พลังประชิดใบหน้ามาเอ๋ยที่ข้างหูนาง "อักษรสลักบนผาที่อวินเหมินเมืองอันจงนั้นเขียนขึ้นในราชวงศ์ก่อน ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ ทว่าน่าเสียดายที่บัดนี้เมืองอันจงยังอยู่ในมือของเยวี่เจ็งกง หากเจ้าอยากชื่นชมจริงๆ รอไว้วันหน้าข้ายึดอันจงได้เมื่อไรจะสกัดอักษรที่อยู่บนผาทั้งแถบแล้วขนย้ายกลับจตุวณมาให้เจ้าดูจนกว่าจะพอใจ"

เสี่ยวเฉียวหลูดเสียงหัวเราะพริต ยื่นมือหยิกแขนเขาทีหนึ่ง "ผู้ใดต้องการให้ท่านเผาพิณดัมกระเรียน* ทำเรื่องบ่อนทำลายสิ่งดีงามเยี่ยงนั้นกันเล่า! หากข้าอยากดูจริงๆ วันหน้าก็จะไปดูด้วยตนเอง!"

เว่ยเซ่าเล็กคิ้ว "เจ้านึกว่าข้าเป็นแค่นักรบที่รู้จักแต่ฆ่าแกงหรืออย่างไร ข้าเริ่มเล่าเรียนตั้งแต่ห้าขวบ พอเจ็ดขวบก็หัดวาดภาพแล้ว ตอนนั้นข้ากับพี่เว่ยเหยียนกราบท่านเมิ่งผู้เคยเป็นบัณฑิตเอกแห่งไท่เสวี่ถึงยี่สิบปี เป็นอาจารย์ 'เมิ่งแดนเหนือชำนาญภาพวาด จางแดนใต้สันหัดอักษร' ชนชั้นเช่นเกาเหิงไหนเลยจะเทียบเทียมกับท่านเมิ่งและท่านจางได้ เจ้าน่าจะเคยได้ยินชื่อเสียงของเมิ่งแดนเหนือบ้างกระมัง"

เสี่ยวเฉียวกลันหัวเราะ เอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "เป็นข้าเองที่เสียมารยาทที่แท้ท่านก็เป็นคนประเภทคมในฝัก หากรู้เช่นนี้แต่แรก ภาพฝาผนัง

* เผาพิณดัมกระเรียน เป็นจำนวนเตรียมถึงการทำลายสิ่งของสวยงาม ทำให้เสียของ เหมือนกับการนำพิณไปเผาเป็นพื้นเพื่อดัมมกระเรียนนำมากิน

ที่วิหารเจ้าแม่หวังหมู่ก็น่าจะรบกวนท่านโหวให้ไปวาดด้วยตนเองแล้ว
ไม่แน่อาจเป็นที่เลื่องลือไปจนถึงชนรุ่นหลัง สร้างชื่อให้กับนักวาดภาพ
ก็เป็นได้!"

เว่ยเซ่าเอ๋ยปนยืม "เจ้านี้กว่าข้ากำลังหลอกเจ้ากระมัง ข้าหัดอยู่
สองสามปี รู้สึกไม่ค่อยน่าสนใจจึงหยุดเรียนไปก่อน พี่เว่ยเหยียนเรียน
นานกว่าข้า วาดภาพคนได้ยอดเยี่ยมเชี่ยวชาญละ เพียงแต่ยามนี้มีน้อยคน
ที่จะรู้เท่านั้นเอง ในห้องหนังสือของข้ายังเก็บผลงานหลายภาพที่ข้า
ฝึกวาดในตอนที่อยู่นั้นอยู่ หากเจ้าไม่เชื่อ ข้าจะหยิบมาให้เจ้าดู"

เสี่ยวเฉียวผลักไล่เขาไม่หยุดมือ "ดีสิ ท่านไปหยิบมาเลย ให้ข้า
ได้ยลฝีมือวาดภาพอันล้ำเลิศในอดีตของท่านโหวดูสักหน่อย" นาง
ยืมน้อยยืมใหญ่ เอ๋ยเร่งรัดไม่ขาดปาก

นี่เป็นครั้งแรกที่เว่ยเซ่าเห็นนางเผยอาการรำเริงเช่นนี้ต่อหน้าเขา
ความงามสดใสในคิ้วตายากจะใช้น้ำหมึกวาดออกมาได้ ครั้นถูกนาง
ผลักหัวไหล่ กระตุกก็คล้ายตั้งเบาลงสองตำลึง ไหนเลยยังจะอดกลั้น
ต่อกราย์วุ่นได้ไหว เว่ยเซ่ารีบพลิกกายกระโดดจากเตียงลงพื้น สวมเสื้อ
พลางกล่าว "รอประเดี๋ยว ข้าจะไปหยิบมาให้เจ้าดู! ไม่ใช่ข้ายกตนเองนะ
ตอนนั้นท่านเมิ่งยังชมว่าข้ามีพรสวรรค์ แต่ข้าไม่อดทนเรียนเองถึงได้
เลิกล้มไปก่อน! แม้ตอนนี้ข้าไม่อาจจับพู่กันวาดภาพได้ แต่เรื่องดูอักษร
หรือภาพวาดว่าดีหรือแย่งสามารถจำแนกได้อยู่!"

เสี่ยวเฉียวฟูบร่างบนหมอน สองมือกุมเป็นหมัดหนุนรองปลายคาง
ยืมละไมมองดูเขาคลุ้มเสื่อตัวในอย่างลวกๆ รีบร้อนออกจากประตูห้องไป
สาวน้อยอยู่บนเตียงตามลำพัง นึกถึงสีหน้าของเว่ยเซ่าที่เมื่อครู่ยกหาง

ตนเองว่ารู้จักอักษรภาพวาดก็ยิ่งรู้สึกขบขัน นางพลิกตัวหนึ่งตลบ
ดึงผ้าห่มขึ้นปิดหน้า หัวเราะคิกคักอยู่คนเดียว

เสี่ยวเฉียวรออยู่ครู่หนึ่ง คิดว่าเว่ยเซ้าน่าจะหิบบภาพกลับมาแล้ว
ทว่ายังไม่เห็นเขากลับมาเสียที่จึงชักเริ่มสงสัย ขณะคิดจะไปดูเองสักหน่อย
ว่าเขาทำอันใดอยู่กันแน่ นางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่หน้าประตู เมื่อแรก
นึกว่าเป็นเว่ยเซ้า ครั้นฟังดูอีกครั้งกลับไม่ใช่ จากนั้นประตูก็ถูกผลักเปิด
เห็นหญิงรับใช้อาวุโสผู้หนึ่งเดินเข้ามาค้อมกายแจ้งว่านายท่านให้มาเชิญ
นางไปที่ห้องหนังสือด้วยตนเอง

เมื่อเสี่ยวเฉียวสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็หันหน้าเข้าหาคั่นช่อง
สวางเจือนผมที่แผ่สยายด้วยนิ้วมือเพียงลวกๆ ก่อนจะใช้แถบผ้าผูกไว้
หลวมๆ ให้ผมทิ้งตัวอยู่หลังศีรษะ

เสี่ยวเฉียวเดินออกมาแล้วมุ่งหน้าไปยังห้องหนังสือทันที พอมา
ถึงหน้าประตูที่จับไว้ก็ผลักเปิดเข้าไป เห็นเว่ยเซ้ายืนหันหลังให้นาง
อยู่หน้าชั้นวางของตรงผนังทิศตะวันตกจึงยิ้มกล่าว "มิใช่ท่านบอกว่า
จะหิบบภาพมาให้ข้าดูหรือ ไยกลายเป็นให้ข้า..."

เว่ยเซ้าหันหน้ามาช้าๆ เสี่ยวเฉียวตะลึงงันเล็กน้อย รอยยิ้มบน
ดวงหน้าแข็งค้าง

นางมองเห็นใบหน้าอันเย็นชาของเขา สายตาทั้งคู่ที่ทอดมามอง
ไม่ออกแม้เพียงเศษเสี้ยวของความละมุนละไม ต่างจากท่าทีในห้องนอน
เมื่อครู่ก่อนราวกับคนละคน เหมือนจู่ๆ ถูกสับเปลี่ยนใบหน้าก็ไม่ปาน

เสี่ยวเฉียวลั่นเลเล็กน้อย เก็บซ่อนรอยยิ้มบนใบหน้า สุดท้ายยังคง
ก้าวข้ามธรณีประตูห้องหนังสือเข้าไป เดินไปหาเขาหลายก้าวแล้วถาม

หยิ่งแข็ง "เมื่อครู่ท่านพี่เรียกข้ามาหรือ"

เว่ยเซ้ามองนางอยู่ชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยเสียงเยียบเย็น "เจ้าเคยแต่ต้อง
กล่องไบนี่ของข้าหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวชำเลืองมองไปที่ช่องลิ้นชัก

เขากำลังหมายถึงเรื่องเมื่อหลายวันก่อนตอนที่จะไปเมืองจัวแล้วลืมนำหนังสือไม้ไผ่ม้วนหนึ่งไปด้วยจึงส่งคนย่อนมาเอากระมัง ตอนนั้นนางเข้ามาในห้องหนังสือแล้วยังใจไม่อยู่เคยหยิบกล่องไบนั้นขึ้นมาดูจริงๆ

นางจำได้ว่าตนเองวางคืบเช่นเดิมแล้ว กลับไม่นึกเลยว่าเช่นนี้เขาก็ยังมองร่องรอยออกว่ากล่องเคยถูกขยับ ในใจสรวนน้อยพลันสำนึกเสียใจสุดแสน เสียใจที่วันนั้นตนไม่น่าเพิกเฉยต่อคำเตือนตั้งแต่แรกของเขา ผลสุดท้ายตอนนี้จึงกลายเป็นการหาเรื่องใส่ตัว

เสี่ยวเฉียวหลุบตาลง กล่าวเสียงแผ่ว "เป็นความผิดของข้าจริงๆ วันที่ท่านส่งคนกลับมาเอาหนังสือไม้ไผ่ ตอนข้าเข้ามามองเห็นกล่องโดยบังเอิญ ด้วยความใคร่รู้ชั่วขณะจึงหยิบขึ้นมาหนึ่ง..."

นางรู้สึกละอายใจต่อการกระทำของตนยิ่งนัก ดวงหน้าจึงร้อนผ่าวนิดๆ

"แต่...ท่านวางใจได้ ข้าไม่เคยเปิดกล่องแม้แต่บ่อย..." นางสูดหายใจเข้าก่อนจะเอ่ยเสริม

"เกรงว่าเจ้าคงเปิดไม่ออกมากกว่ากระมัง" เว่ยเซ้าตัดบทนางอย่างเย็นชา

เสี่ยวเฉียวตะลึงงันก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขา เห็นแววตาของอีกฝ่ายเย็นเฉียบดูจน่าแข็ง คล้ายซ่อนแววรังเกียจอยู่ในนั้นด้วยวางๆ

เสี่ยวเฉียวไม่เห็นเขาเผยแววตาเช่นนี้กับนางมาพักใหญ่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นชั่วครู่ก่อนทั้งสองยังพูดคุยหวานชื่นกันอยู่ด้วยซ้ำ จู่ๆ ท่าทีของเขาก็กลับกลายเป็นเช่นในอดีต นางไม่ได้เตรียมใจไว้สักนิดจึงตะลึงงันอย่างไม่อาจควบคุม ได้แต่มองเขาอยู่เช่นนั้น ชั่วครู่หลังจากครองสติได้ สายตาของนางก็ทอดมองไปยังกล่องใบนั้นถึงค่อยพบว่าบนสลักที่เป็นตารางเก้าช่องเกิดรอยขูดขีดเด่นชัดเพิ่มขึ้นมาหลายเส้น คล้ายถูกใครใช้เครื่องมือจำพวกใบมีดฝืนงัดเปิดด้วยกำลัง ทว่าเพราะเปิดไม่ออก ถึงได้เลิกล้มไป

เสี่ยวเฉียวตระหนกดู รีบเอ่ยชี้แจงในทันที "ข้ายอมรับว่าตอนนั้นขยับกล่องใบนี้จริง แต่ไม่ทันไรก็วางคืนที่เดิมแล้ว ข้าไม่เคยแตะต้องสลักตารางเก้าช่องนี้แน่นอน ยิ่งไม่เคยคิดอยากทำลายสลัก!"

เว่ยเซ้าเอ่ยเสียงเย็นยะเยียบ "ในห้องหนังสือของข้านอกจากเจ้ายังมีผู้ใดเข้าออกได้ตามใจอีก ข้าจำได้ว่าวันแรกที่เจ้ามาถึงจวน ข้าก็เคยบอกเจ้าแล้วว่าอย่าแตะต้องของสิ่งนี้! เหตุใดเจ้ายังทำอีก เห็นทีข้าจะใจดีกับเจ้ามากเกินไปแล้ว!"

เสี่ยวเฉียวกล่าวพร้อมสีหน้าที่เริ่มเปลี่ยนเป็นซีดขาว "ข้าไม่ตัวเองไม่ควรเพิกเฉยต่อคำเตือนของท่านไปแตะต้องกล่อง ข้ารู้ตัวว่าผิด แต่ข้ายังยืนยันประโยคเดิม ตอนนั้นข้าแค่หยิบขึ้นมาแล้วก็รีบวางคืน ส่วนสลักถูกใครทำจนอยู่ในสภาพเช่นนี้ข้าไม่รู้จริงๆ"

เว่ยเซ้าจับจ้องนางพร้อมหัวคิ้วที่ขมวดแน่น จากนั้นก็เดินผ่านข้างกายนางไปผลักประตูเปิดแล้วก้าวออกจากห้องหนังสือโดยไม่เหลียวหลัง รอจนเสียงฝีเท้าของเขาค่อยๆ เคลื่อนไกลจนเงียบหายจากการ

ได้ยินแล้ว เสียวเฉียวถึงหันหลังไปซ้ำๆ เห็นประตูสองบานของห้องหนังสือ
เปิดอ้ากว้าง สีแห่งรัตติกาลเบื่องนอกมีดวงเวง หน้าประตูเว้งกว้างว่างเปล่า
บนพื้นมีเพียงเงาอันมืดหม่นที่แสงเทียนทาบทอออกมา

หัวใจของเสียวเฉียวเต้นรัวไม่น้อย แผ่นหลังหลังเหงื่อเย็นชื้นบางๆ
สองขาราวกับอ่อนปวกเปียกสิ้นแรงจะยืนอยู่บ้าง สุดทำยนางจิ้งพุงกาย
กับชั้นวางของ ค่อยๆ นั่งลงบนตั่งตัวหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง เหม่อลอย
อยู่เพียงลำพัง

ผ่านไปสักพักเสียงฝีเท้าระลอกหนึ่งก็ดังขึ้น มีคนก้าวข้ามธรณีประตู
เข้ามาอย่างรวดเร็ว

เสียวเฉียวหันหน้าไปก็เห็นซุนเหนียงเดินเข้ามาแล้ว

ซุนเหนียงเดินตรงมาถึงเบื้องหน้าเสียวเฉียวแล้วนั่งยองลง ประคอง
สองแขนของสาวน้อยพร้อมเผยสีหน้าเป็นกังวล "เกิดเรื่องอันใดขึ้นเจ้าคะ
เดิมที่ยังคืออยู่แท้ๆ เมื่อครูนายท่านกลับไปห้อง บ่าวเห็นสีหน้าของเขา
ไม่สู้ดี สวมเสื้อผ้าเสร็จก็เดินออกไปไม่พูดสักครึ่งประโยค นายหญิงก็นั่ง
อยู่ที่นี้คนเดียว ที่แท้เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่"

นางกุมมือเสียวเฉียวแล้วอุทานด้วยความตระหนก

"ไม่มีขอของท่านเย็นเฉียบเพียงนี้เล่า รีบตามบ่าวกลับห้องเร็วเจ้าคะ!"

เสียวเฉียวสงบใจได้แล้วจึงชักมือตนเองออก ยืนขึ้นกล่าวด้วยสีหน้า
เป็นปกติ "ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตหรอก แค่เข้าใจผิดเล็กน้อยเท่านั้น"

ซุนเหนียงเป็นคนสนิทของตน เสียวเฉียวยอมไม่ปิดบังอีกฝ่าย
บอกเล่าสาเหตุที่ไปยั่วโทสะเว่ยเซ่าให้อีกฝ่ายฟังรอบหนึ่ง

ซุนเหนียงตื่นตระหนก "นายหญิงบอกว่าไม่เคยเปิดสลักก็ยอมจะ

ไม่เคย! แล้วที่นายท่านไม่เชื่อจนออกไปอย่างโกรธเกรี้ยวเช่นนี้ี้จะทำ
อย่างไรดีเจ้าคะ!"

"หลายวันนี้เรือนประจิมของพวกเรามีคนนอกเข้าออกหรือไม่"

"หลายวันก่อนบ่าวอยู่ที่นี้ตลอด ไม่พบเห็นคนนอกเข้าออกแต่อย่างใด
มีก็แต่วันนี้ที่บ่าวตามนายหญิงไปวัดจีนหลงเป็นเพื่อนสูหยินผู้เฒ่า"
ซุนเหนียงขมวดคิ้ว "นายหญิงกลับห้องก่อนนะเจ้าคะ ไม่ต้องเป็นกังวล
บ่าวจะไปสอบถามคนอื่นประเดี๋ยวนี้ นายหญิงรอฟังข่าวจากบ่าวเป็นพอ"

เสี่ยวเฉียวผงกศัรชะ นางกลับห้องนอนด้วยตนเองโดยไม่ต้องให้
ซุนเหนียงประคอง

เว่ยเช่าเดินออกจากเรือนประจิมไปนอกจวน จากนั้นสั่งคนจูงม้ามา
ตนเองพลิกกายขึ้นม้าเพื่อจะไปยังจวนว่ากร

สายลมยามราตรีโชยปะทะใบหน้า หน้าผากซึ่งเดิมที่ร้อนผ่าวด้วย
ความโมโหถึงค่อยทุเลาลง ท่าทางของบุตรีสกุลเฉียวขณะชี้แจงต่อเขา
ในห้องหนังสือเมื่อครู่ผู้ดีขึ้นเบื่องหน้าสายตาไม่หยุดหย่อน

ปกติยามที่นางสนทนากับเขามักหลุบดวงตา ทำให้เขาไม่อาจเห็น
ชัดนักว่าที่แท้ในแววตาของนางเก็บซ่อนสิ่งใดอยู่ ทว่าเมื่อครู่ขณะที่นาง
แก้ต่างให้ตนเอง ดวงตาทั้งคู่กลับสบดวงตาเขาตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่มีลังเล
หลบหลีก หรือปกปิดความกระสับกระส่ายแม้แต่น้อย

พูดอีกอย่างคือเขามองไม่เห็นว่ในแววตาของนางมีแววลังเล
หลบหลีก หรือปกปิด

ถ้าเช่นนั้นก็มีความเป็นไปได้เพียงสองอย่าง หนึ่งคือนางซำซง

การไปปิดถึงขั้นที่ตัวเขายังไม่อาจจับพิรุณในแนวตาของนางได้สักนิด
สองก็คือนางไม่เคยจัดทำลายสลักตารางเก่าช่องจริง ๆ

หากว่าเป็นประการแรก บุตรีสกุลเฉียวผู้นั้นก็ลุ่มลึกเกินไป เจ้าแผนการ
น่ากลัวนัก

ที่ว่าหากเป็นประการที่สอง...

จิตใจของเว่ยเซ้าพลันสับสนว่ารุ่น รู้สึกทั้งรุ่มร้อนทั้งอึดอัดอย่างที่สุด
เมื่อใกล้ถึงหน้าประตูจวนว่าการ ชายหนุ่มก็หยุดม้าแล้วหันหัวม้า
ย้อนกลับมาที่จวนสกุลเว่ย ทว่าเมื่อเดินเข้าประตูมุ่งสู่ด้านในมาจนถึง
ปากทางแยกก็ชะงักฝีเท้า ทอดตามองไปยังทิศทางของเรือนบูรพา
ปราดหนึ่งแล้วหมุนกายก้าวยาว ๆ ตรงไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)